

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ:
Οδός Πιπτησίων, ἀριθμὸς 1, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθι-
στορία Α. Δουμά, μετὰφ. Α. Σκαλίδου (Συν.).— Ἡ Λουσομένη Χανού-
μισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.).— Δύο ἄνδρες σ' ἓνα ζευ-
γάρι κίλτσι, Δῆγμα *Amelie Perronet*.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἡμέραις 6, τῷ ἰσχυτικῷ 10
ΦΥΛΑΔΑ προηγουμένου ἔτους 20.
Αἰσθηδὸν ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμευ καὶ γαρτονομισμάτων

—Ἐναγκῆσι θῆσθί με, Δελαμόλ, καὶ ἀπόθανε μετὰ ἄρρου. (Σελ. 284).

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡῶ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετὰφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἴδε προηγουμένου φύλλον].

Ε'

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ πένθιμος συνοδία διήλθε σιωπηλῶς τὰς δύο κινητὰς γεφύρας τῆς εἰρκτῆς καὶ τὴν μεγάλην αὐλὴν τοῦ φρουρίου καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διὰ τῶν ὑψωμένων τῆς ὁποίας ἀμυδρόν τι φῶς ἐφαίνετο χρωματίζον τὰς πελιδνὰς μορφὰς τῶν ἀποστόλων.

Ὁ Κοκονὰς ἀνέπνευε ἀπλήστως τὸν νυκτερινὸν ἀέρα, καὶ τοὶ κάθυγρον ἐκ τῆς βροχῆς. Ἐβλεπε τὸ βαθύ σκότος καὶ ἔχαιρε συλλογιζόμενος ὅτι πᾶσαι αἱ περιστάσεις αὐταὶ ὑπεβόηθον τὴν φυγὴν του καὶ τὴν τοῦ φίλου του.

Ἔσχεν ἀνάγκην ἀπάσης αὐτοῦ τῆς θελήσεως, ἀπάσης αὐτοῦ τῆς συνέσεως, ἀπάσης αὐτοῦ τῆς ἰσχύος, ὅπως μὴ πηδήσῃ ἀπὸ τοῦ φορείου, ὅτε, φθὰς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶδε παρὰ τὸ θυσιαστήριον ὄγκον τινὰ ἐξηπλωμένον κατὰ γῆς καὶ τετυλιγμένον ἐν μεγάλῳ λευκῷ μανδύῳ.

Ἦτο ὁ Δελαμόλ.

Οἱ συνοδεύσαντες τὸ φορεῖον δύο στρα-

τιῶται ἐστάθησαν ἔκτος τῆς ἐκκλησίας.

— Ἐπειδὴ καὶ μᾶς κάμουν τὴν ὑπερτάτην ταύτην χάριν νὰ μᾶς ἐνώσωσι μίαν φορὰν ἀκόμη, εἶπεν ὁ Κοκονὰς δι' ὄψῃ ἡδύνατο ἀσθενοῦς φωνῆς, φερέτέ με πλησίον τοῦ φίλου μου.

Οἱ φορεῖς δὲν εἶχον ἐναντίαν διαταγὴν, ὅθεν καὶ ἀνευ δυσκολίας ἐξετέλεσαν τὴν αἰτήσιν τοῦ Κοκονὰς.

Ὁ Δελαμόλ ἦτο σύννους καὶ κάτωχος. Ἡ κεφαλὴ του ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ τοῦ τοίχου. Ἡ μέλαινα κόμη του καθιδρωσ καθίστα ἐπαισθητοτέραν τοῦ προσώπου του τὴν ὠχρότητα, καὶ ἐφαίνετο διατηρήσασα τὴν ἀκμυψίαν τῆς,

ἀφου ἀπαξ ὠρθῶθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Νεύσαντος τοῦ κλειδούχου, οἱ δύο ὑπηρεταὶ ἀπεμακρύνθησαν ὅπως μεταβῶσιν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἱερέως, κατ' αἴτησιν τοῦ Κοκονάς.

Ἦτο τὸ συμφωνηθὲν σύνθημα.

Ὁ Κοκονάς παρετήρει αὐτοὺς μετ' ἀγωνίας, ἀλλὰ δὲν εἶχε μόνος ἐπ' αὐτῶν προσηλωμένα φλογερά βλέμματα. Μόλις ἐκείνοι ἐγένοντο ἀφαντοὶ, καὶ δύο γυναῖκες ἐξελθοῦσαι ὀπισθεν τοῦ βωμοῦ ὤρμησαν εἰς τὸν ναὸν φρικιώσαι ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ἡ Μαργαρίτα δραμοῦσα ἐνηγκαλίσθη τὸν Δελαμόλ.

Ὁ νέος ἔρρηξε φοβεράν κραυγὴν, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνας ἃς εἶχεν ἀκούσει ὁ Κοκονάς ἐν τῇ εἰρκτῇ καὶ αἰτινες μικροῦ ἐδέησε νὰ καταστήσωσιν αὐτὸν παράφρονα.

— Θεέ μου! τί τρέχει Δελαμόλ; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα ὀπισθοχωρήσασα ἐκ φρίκης.

Ὁ Δελαμόλ ἐξέπεμψε βαθὴν στεναγμὸν καὶ ἔφερε τὰς χεῖρας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς θέλων νὰ μὴ ἰδῇ τὴν Μαργαρίταν.

Ἡ Μαργαρίτα ἐτρόμαξεν ἔτι μᾶλλον ἐκ τοῦ κινήματος τούτου.

— ὦ! τί ἔχεις; ἀνέκραξεν. Εἶσαι καθημαγμένος;

Ὁ Κοκονάς, ὅστις ὀρμήσας εἰς τὸν βωμὸν εἶχε λάβει ἤδη τὸ ἐγχειρίδιον καὶ τότε ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν Ἐρρικέτταν, ἐστράφη.

— Ἐγέρθητι, λοιπόν! ἔλεγεν ἡ Μαργαρίτα. Ἐγέρθητι, σὲ παρακαλῶ. Βλέπεις ὅτι εἶναι καιρὸς.

Μειδιάμα φοβεροῦ ἀλγους διήνοιξε τὰ πελιδνὰ χεῖλη τοῦ Δελαμόλ, ἅτινα ἐφαίνοντο ὅτι δὲν θὰ ἐμειδιῶν πλέον.

— Προσφιλεστάτη βασίλισσα! εἶπεν ὁ νέος. Δὲν ἐλάβετε ὑπ' ὄψιν τὴν Αἰκατερίναν, καὶ ἐπομένως τὸ ἐγκλημα. Ὑπέστην τὴν βάσκανον. Τὰ κόκκαλά μου εἶναι τεθραυσμένα. Τὸ σῶμά μου ὅλον εἶναι μία πληγὴ καὶ ἡ κίνησις τὴν ὁποίαν κάμνω τώρα, ὅπως φέρω τὰ χεῖλη μου ἐπὶ τοῦ μετώπου σας, μὴ προξενεῖ ἀλγηδόνος χείρονος τοῦ θανάτου.

Καὶ πράγματι μέγαν καταβαλὼν ἀγῶνα καὶ ὠχρότερος ἔτι καταστάς, ὁ Δελαμόλ κατώρθωσε νὰ φέρῃ τὰ χεῖλη του ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς βασίλισσης.

— Τὴν βάσανον! ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ὑπέστην αὐτὴν. Καὶ τί! ὁ δῆμιος δὲν ἔκαμε καὶ διὰ σὲ ὅ,τι ἔκαμε δι' ἐμέ;

Καὶ ὁ Πεδεμόντιος διηγήθη λεπτομερῶς τὰ συμβάντα.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Τοῦτο ἐννοεῖται εὐκόλως. Σὺ ἐσφιγξας αὐτῶ τὴν χεῖρα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπισκέψεώς μας. Ἐγὼ ἐλησμόνησα ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδελφοί. Ἐκαμα τὸν υπερέφρονον, καὶ ὁ Θεὸς μὲ τιμωρεῖ διὰ τὴν υπερηφάνειάν μου ταύτην. Δόξα τῷ Θεῷ!

Καὶ ὁ Δελαμόλ συνῆψε τὰς χεῖρας.

Ὁ Κοκονάς καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἀντήλαξαν βλέμμα τρόμου.

— Ἐ! εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ, ὅστις πορευθεὶς εἰς τὴν θύραν ὅπως ἀκροασθῆ εἶχεν

ἤδη ἐπιστρέψει. Ἐ! μὴ χάνετε τὸν καιρὸν, φίλτατε κύριε Κοκονάς. Τρυπήσατέ με καὶ διορθώσατέ με ὡς ἀξίος εὐπατρίδης, διότι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθουν

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε γονυπετήσει παρὰ τοῦ Δελαμόλ, ὁμοία πρὸς τὰ μαρμαρίνα ἐκείνα ἀγάλματα, τὰ ἐπὶ τῶν τάφων κύπτοντα παρὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ τεθαμμένου.

— Ἐ! φίλε, εἶπεν ὁ Κοκονάς, θάρρος! Ἐγὼ εἶμαι ἰσχυρὸς. Θὰ σὲ ἀναβιβάσω ἐπὶ τοῦ ἵππου σου, ἢ θὰ σὲ θέσω ἐμπρὸς μου ἂν δὲν δύνασαι νὰ κρατηθῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιπίου. Ἀλλὰ ἄς φύγωμεν. Δὲν ἀκούεις τί λέγει αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος; Πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς.

Ὁ Δελαμόλ κατέβαλεν ὑπερτάτην προσπάθειαν.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπε. Πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς σου.

Καὶ ἀπεπειράθη νὰ ἐγερθῆ.

Ὁ Ἄννιβας ἔλαβεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἀνήγειρεν ὄρθιον, ἐνῶ ὁ Δελαμόλ ἐξέπεμψεν μόνον ὑπόκωφόν τινα βρυχηθμόν. Ἀλλ' ὅτε ὁ Κοκονάς τὸν ἀφισεν ὅπως δρᾷ παρὰ τῷ δεσμοφύλακι, ὅτε ὁ δυστυχὴς νέος δὲν ὑπεστηρίζετο ἢ μόνον ὑπὸ τῶν δύο γυναικῶν, αἱ κνήμαί του ἐκάρθησαν καὶ, μετ' ὅλας τὰς προσπάθειάς τῆς θρηνοῦσης Μαργαρίτας, ἔπεσαν ὡς ὄγκος ἀδρανῆς, ἢ δὲ σπαρακτικῆ κραυγῇ ἦν δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ ἀντήχησεν πενθίμως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐπὶ μακρόν.

— Βλέπετε, εἶπεν ὁ Δελαμόλ μετ' ἀλγους, βλέπετε, βασίλισσά μου, ἀφετέ με λοιπόν. Ἐγκαταλείψατέ με, δίδουσά μοι τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν. Οὐδὲν εἶπον, Μαργαρίτα. Τὸ μυστικόν σας ἔμεινεν ἐν τῷ ἔρωτί μου καὶ θὰ ἀποθάνῃ μετ' ἐμοῦ. Χαίρετε, βασίλισσά μου, χαίρετε!...

Ἡ Μαργαρίτα ἠμιθανῆς καὶ αὐτὴ περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων τῆς τὴν θελκτικὴν ἐκείνην κεφαλὴν καὶ ἀπέθετο ἐπ' αὐτῆς θρησκευτικὸν σχεδὸν ἀσπασμόν.

— Σὺ δέ, Ἄννιβα, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, σὺ ὅστις ἀπηλλάγης τῶν ἀλγηδόνων, σὺ ὅστις εἶσαι νέος ἔτι καὶ δύνασαι νὰ ζήσης, φύγε, φύγε φίλε μου, δός μοι τὴν ὑπερτάτην ταύτην εὐχαρίστησιν, σῶθητι.

— Ὁ καιρὸς παρέρχεται, ἀνέκραξεν ὁ δεσμοφύλαξ. Σπεύσατε.

Ἡ Ἐρρικέττα προσεπάθει νὰ σύρῃ ἡσυχῶς τὸν Ἄννιβαν, ἐνῶ ἡ Μαργαρίτα γονυπετῆς ἐνώπιον τοῦ Δελαμόλ, τὴν κόμην ἔχουσα λυτὴν καὶ δακρυρροοῦσα, ὁμοιάζε πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν.

— Φύγε, Ἄννιβα, ἐπανέλαβεν ὁ Δελαμόλ, φύγε· μὴ δώσης εἰς τοὺς ἐχθρούς μας τὸ εὐχάριστον δι' αὐτοὺς θέκμα τοῦ θανάτου δύο ἀθῶων.

Ὁ Κοκονάς ἀπώθησεν ἐλαφρῶς τὴν Ἐρρικέτταν, ἠτις ἔσυρεν αὐτὸν πρὸς τὴν θύραν, καὶ ποιήσας ἐπίσημόν τινα χειρονομίαν εἶπεν:

— Δέσποινα, δώσατε πρῶτον τὰ πεντακόσια σκούδα, τὰ ὁποῖα ὑπεσχέθημεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τούτον.

— Ἰδοὺ αὐτά, εἶπεν ἡ Ἐρρικέττα.

Τίτε στραφεὶς πρὸς τὸν Δελαμόλ καὶ

κινήσας θλεβερωῶς τὴν κεφαλὴν προσέθετο:

— Σὺ δέ, ἀγαθὲ Δελαμόλ, μὲ προσβάλλεις συλλογιζόμενος καὶ μίαν στιγμὴν ἔτι ὅτι δύναμαι νὰ σὲ ἀφίσω. Δὲν ὠκίσθη νὰ ζήσω καὶ ν' ἀποθάνω μετὰ σοῦ; Ἀλλ' ὑποφέρεις τόσον, πτωχέ μου φίλε, ὥστε σὲ συγχωρῶ.

Καὶ κατεκλίθη παρὰ τὸν φίλον του, οὐτινος κλινὰς ἠσπάσθη τὸ μέτωπον.

Εἶτα ἔσυρεν ἡρέμα, ὡς ἡ μήτηρ θὰ ἔπραττε πρὸς τὸ τέκνον τῆς, τὴν κεφαλὴν τοῦ Δελαμόλ, ἠτις ὀλισθήσασα ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀνεπκύθη ἐπὶ τοῦ στῆθους του.

Ἡ Μαργαρίτα ἦτο κατηφής. Εἶχε λάβει ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τὸ ἐγχειρίδιον, ὅπερ εἶχε διαφύγει τῶν χειρῶν τοῦ Κοκονάς.

— ὦ βασίλισσά μου! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ὅστις ἐξέτεινε πρὸς αὐτὴν τοὺς βραχιόνας, ἐνοήσας, τὴν σκέψιν τῆς ὡ βασίλισσά μου! μὴ λησμονῆτε ὅτι ἀποθνήσκω ὅπως ἐξαλείψω καὶ τὴν ἐσχάτην περὶ τοῦ ἔρωτός μας ὑπόνοιαν!

— Ἀλλὰ τί δύναμαι νὰ κάμω διὰ σέ, ἀφου δὲν δύναμαι ν' ἀποθάνω μετὰ σοῦ; ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Δύνασαι νὰ μοῦ καταστήσης γλυκὺν τὸν θάνατον καὶ μειδιῶντα.

Ἡ Μαργαρίτα πλησιάζασα πρὸς αὐτὸν συνῆψε τὰς χεῖρας, ὡσεὶ λέγουσα αὐτῷ νὰ ὁμιλήσῃ.

— Ἐνθυμεῖσαι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, Μαργαρίτα, ὅτε ἀντι τῆς ζωῆς μου, τὴν ὁποίαν τότε σοὶ προσέφερον καὶ τώρα σοὶ δίδω, μοὶ ἔδωκες ἱερὰν τινα ὑπόσχεσιν;

Ἡ Μαργαρίτα ἀνεσκιρτήσεν.

— Ἄ! τὴν ἐνθυμεῖσαι εἶπεν ὁ Δελαμόλ, διότι φρικιάς.

— Ναί, ναί! τὴν ἐνθυμοῦμαι, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, καὶ σοὶ ὀρκίζομαι εἰς τὴν ψυχὴν μου, Ὑάκινθε, ὅτι θὰ τὴν ἐκτελέσω.

Καὶ ἡ Μαργαρίτα, ταῦτα λέγουσα, ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν βωμόν, ὡσεὶ ἐπικαλουμένη τὸν Θεὸν μάρτυρα τοῦ ὄρκου τῆς.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Δελαμόλ ἐφαιδρύνθη, ὡσεὶ ἀκτίς οὐρανία κατήλθεν ἐπ' αὐτόν.

— Ἐρχονται, εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ.

Ἡ Μαργαρίτα ῥῆξασα ὀξεῖαν κραυγὴν ὤρμησε πρὸς τὸν Δελαμόλ. Ἀλλ' ὁ φόβος μὴ διπλασιάσῃ τὰς ἀλγηδόνους του ἀνεχαίτισεν αὐτὴν τρέμουσαν.

Ἡ Ἐρρικέττα θεῖσα τὰ χεῖλη ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Κοκονάς, εἶπε:

— Σὲ ἐννοῶ, Ἄννιβα μου, καὶ υπερηφανεύομαι διὰ σέ. Εἰξεύρω καλῶς ὅτι ὁ ἠρωϊσμός σου σὲ φέρει εἰς τὸν θάνατον.

Ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ διὰ τὸν ἠρωϊσμόν σου αὐτόν. Σοὶ ὀρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅτι θὰ σὲ ἀγαπῶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὅ,τι δὲ ἡ Μαργαρίτα ὠρκίσθη νὰ κάμῃ διὰ τὸν Δελαμόλ, καὶ τοὶ ἀγνοῶ περὶ τίνος πρόκειται, σοὶ ὀρκίζομαι νὰ τὸ κάμω καὶ ἐγὼ διὰ σέ.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Μαργαρίταν.

— Ἀξιόλογα! εἶπεν ὁ Κοκονάς. Εὐχαριστῶ.

— Πρὶν ἢ μὲ ἐγκαταλείψης, βασίλισσά μου, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, μίαν τελευταίαν

χάριν. Δός μοι ἐν ἐνθύμιον ὅποιον δήποτε, διὰ νὰ τὸ ἀσπάζωμαι ὅταν θ' ἀναβῶ εἰς τὸ ἱκρίωμα.

— Ἄ! καί ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα, λάβε!

Καὶ ἀποσπάσασα ἀπὸ τὸν λαιμόν της χρυσοῦν μικρὸν φυλακτήριον, ἀνηρτημένον ἀπὸ χρυσῆς ἀλύσου:

— Λάβε, εἶπεν. Εἶναι φυλακτὸν τὸ ὄπιον φέρω ἀπὸ τῆς βρεφικῆς μου ἡλικίας. Ἡ μήτηρ μου τὸ ἐκρέμασεν εἰς τὸν λαιμόν μου ὅταν ἤμην μικρὰ καὶ μὲ ἠγάπα ἔτι. Ἀνῆκεν εἰς τὸν θεῖον μου Πάπαν Κλήμεντα, πάντοτε δὲ τὸ ἔφερον μετ' ἐμοῦ. Λάβε το.

Ὁ Δελαμόλ λαβὼν τὸ φυλακτήριον, ἠσπάσθη αὐτὸ ἀπλήστως.

— Ἀνοίγουν τὴν θύραν, εἶπεν ὁ δεσμιφύλαξ.

Αἱ δύο γυναῖκες ὀρμήσασαι ἐγένοντο ἄφαντοι ὀπισθεν τοῦ θυσιαστηρίου. Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ στιγμήν, εἰσῆλθεν ὁ ἱερεὺς.

ΕΑ

Η ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΓΡΕΒΗΣ

Ἦτο ἡ ἐβδόμη τῆς πρωίας. Τὸ πλῆθος συνωστιζέτο θορυβοῦν εἰς τὰς πλατείας, εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τὰς κρηπίδας.

Τὴν δεκάτην, αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἀμάξιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ δύο φίλοι, μετὰ τὴν μονομαχίαν των, εἶχον μεταφερθῆ εἰς τὸ Λουθρον ἡμιθανεῖς, ἀναχωρήσαν ἐκ τῶν Βιγκεννῶν, διήρχετο βραδέως τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ἀντωνίου, καὶ κατὰ τὴν διάβασίν του οἱ θεαταί, οἵτινες ἔσπευδον τόσῳ ὥστε κατεπάτουν ἀλλήλους, ἕμενον ἀκίνητοι ὡς ἀγάλματα.

Καὶ πράγματι τὴν ἡμέραν ἐκείνην σπαρζικάρδιον θέαμα προσήνεγκεν ἡ βασιλομήτωρ εἰς τὸν λαὸν τῶν Παρισίων.

Ἐν τῷ ἀμαξίῳ ἐκεῖνῳ ἦσαν κεκλιμένοι ἐπὶ ἀχύρων δύο νέοι, γυμνὴν ἔχοντες τὴν κεφαλὴν καὶ μελανεῖμονες. Ὁ Κοκονὰς ἔφερον ἐπὶ τῶν γονάτων του τὸν Δελαμόλ, οὐτινος τὰ βλέμματα περιεπλανῶντο τῆδε κάκεισε.

Τὸ πλῆθος ἐθορύβει. Εἶχε διαδοθῆ ὅτι ὁ Δελαμόλ ἀπέθνησκε χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ τι, ἐνῶ ὁ Κοκονὰς μὴ δυνήθει νὰ ὑπομείνῃ τὰς ἀγληδόνας εἶχεν ἀποκαλύψει πανθ' ὅσα ἐνώριζεν.

Ὡς ἐκ τούτου ἐκράυαζαν πανταχόθεν:

— Βλέπετε αὐτὸν τὸν κόκκινον! Αὐτὸς ὠμίλησεν! Αὐτὸς τὰ εἶπεν ὅλα! Εἶναι ἕνας δειλός, ὁ ὁποῖος προξενεὶ τὸν θάνατον καὶ τοῦ ἄλλου. Ὁ ἄλλος ἀπεναντίας ἕνας γενναῖος! τίποτε δὲν εἶπε.

Οἱ δύο νέοι ἤκουον ταῦτα πάντα, καὶ ἐνῶ ὁ Δελαμόλ ἐσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του, οὗτος ἔρριπτεν περιφρονητικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀνοήτου πλήθους, ὡσανεὶ ἔβλεπεν αὐτὸ ἀπὸ θριαμβευτικῆς ἀμάξης.

Ἡ δυστυχία εἶχεν ἐξευγενίσει τὴν μορφήν τοῦ Κοκονὰς, ὡς ὁ θάνατος θὰ ἀπεθέου τὴν ψυχὴν του.

— Πλησιάζομεν; ἠρώτησεν ὁ Δελαμόλ. Δὲν ἀντέχω πλέον, φίλε μου. Φοβοῦμαι ὅτι θὰ λιποθυμήσω.

— Περιμένει, Δελαμόλ. Τώρα θὰ ἀπερᾶσωμεν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Τικῶν καὶ ἀπὸ τὴν

ὁδὸν Κώδωνος. Παρατήρησε ὀλίγον.

— Ὡ! σήκωσε με ὀλίγον διὰ νὰ ἰδῶ τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην οἰκίαν, μίαν φορὰν ἀκόμη.

Ὁ Κοκονὰς ἐκτείνε τὴν χεῖρα ἔθιξε τὸν ὦμον τοῦ δημίου, ὅστις ἐκάθητο ἐμπρὸς καὶ ὠδήγει τὸν ἵππον.

— Μάστορα! εἶπεν αὐτῷ. Κάμε μας τὴν χάριν στάσου ὀλίγον ἐμπρὸς εἰς τὴν ὁδὸν Τικῶν.

Ὁ Καβὸς ἐποίησε διὰ τῆς κεφαλῆς καταφατικὸν σημεῖον καὶ φθὰς ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ Τικῶν ἔστη.

— Ὁ Δελαμόλ ἠγέρθη μετὰ δυσκολίας, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Κοκονὰς. Παρετήρησε δακρύων τὴν μικρὰν καὶ ἥσυχον ἐκείνην οἰκίαν, κεκλεισμένην ὡς τάφος. Στεναγμὸς ἐξώγκωσε τὸ στήθος του καὶ εἶπέ χαμηλῇ τῆ φωνῇ:

— Χαῖρε νεότης, ἔρω, ζωὴ!

Καὶ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Θάρος! εἶπεν ὁ Κοκονὰς. Ἴσως ἀνεύρωμεν πάντα ταῦτα εἰς τὸν οὐρανόν.

— Τὸ πιστεύεις; ἐπιθύρουν ὁ Δελαμόλ.

Τὸ πιστεύω, διότι μοὶ τὸ εἶπεν ὁ ἱερεὺς καὶ πρὸ πάντων διότι τὸ ἐλπίζω. Ἄλλὰ μὴ λιποθυμήσης, φίλε μου! Αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι θὰ γελάσουν μαζύ μας.

Ὁ Καβὸς ἤκουσε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, καὶ ἐνῶ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐμάστισε τὸν ἵππον, ἔτεινε διὰ τῆς ἄλλης χωρὶς νὰ τὸν ἰδῆ κἀνεὶς εἰς τὸν Κοκονὰς μικρὸν σπόγγον πλήρη οἴζος τινὸς διεγερτικοῦ, ὅπερ ἐνεψύχωσε τὸν Δελαμόλ ὁσφρανθέντα αὐτὸ καὶ τρίψαντα δι' αὐτοῦ τοὺς κροτάφους του.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Ἀνεγεννήθην!

Καὶ ἠσπάσθη τὸ φυλακτήριον, ὅπερ ἐκρέματο εἰς τὸν λαιμόν του ἀπὸ τῆς χρυσῆς ἀλύσου.

Φθάσαντες εἰς τὴν γωνίαν τῆς κρηπίδος καὶ κάμψαντες τὸ ὑπὸ Ἑρρίκου τοῦ Β' οἰκοδομηθέν θελκτικὸν μικρὸν κτίριον διέκριναν τὸ ἱκρίωμα ὑψούμενον ὡς ἐπίχωμα γυμνὸν καὶ καθημαγμένον, ὅπερ ἐδέσποζε πασῶν τῶν κεφαλῶν.

— Φίλε, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἐπεθύμουν ν' ἀποθάνω πρῶτος.

Ὁ Κοκονὰς ἔθιξεν αὐθις διὰ τῆς χειρὸς τὸν ὦμον τοῦ δημίου.

— Τί τρέχει, εὐπατρίδα μου; εἶπεν οὗτος στραφεῖς.

— Ἀγαθὲ ἄνθρωπε, εἶπεν ὁ Κοκονὰς, θέλεις νὰ μὲ εὐχαριστήσης, δὲν ἔχει οὕτω; Μοῦ τὸ εἶπες τοῦλάχιστον.

— Ναί, καὶ σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω.

— Νά, ὁ φίλος μου ὁ ὁποῖος ὑπέφερε περισσότερον ἀπὸ ἐμέ, καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι ὀλιγώτερον ἰσχυρός...

— Ἐ! καὶ τί;

— Μοῦ λέγει ὅτι θὰ ὑπέφερε πολὺ, ἂν μὲ ἔβλεπε ν' ἀποθάνω πρῶτος. Ἄλλως τε, ἂν ἀποθάνω ἐγὼ πρῶτος δὲν θὰ ἦναι ποῖος νὰ τὸν ἀναβιάσῃ εἰς τὸ ἱκρίωμα.

— Καλά, καλά, εἶπεν ὁ δημῖος ἀπομάξας ἐν δάκρυ διὰ τοῦ ἀντιστρόφου τῆς χειρὸς. Μείνετε ἥσυχος. Θὰ κάμω ὅτι ἐπιθυμεῖτε.

— Καὶ μὲ ἐν μόνον κτύπημα δὲν ἔχει οὕτω; εἶπε χαμηλῇ τῆ φωνῇ ὁ Πεδεμόντιος.

— Μὲ ἐν μόνον.

— Ἐχει καλῶς. Ἄν θὰ ἐπαναλάβῃς, ἐπανάλαβε τοῦλάχιστον εἰς ἐμέ.

Τὸ ἀμάξιον ἔστη, εἶχον φθάσει. Ὁ Κοκονὰς ἐκκλυψε διὰ τοῦ πῖλου του τὴν κεφαλὴν.

Θόρυβος, ὁμοῖος πρὸς τὸν τῶν θαλασσιῶν κυμάτων, προσέβαλε τὰ ὦτα τοῦ Δελαμόλ. Ἡθέλησε νὰ ἐγερθῆ, ἀλλ' ἔλειψαν αὐτῷ αἱ δυνάμεις. Ἐδέησε δὲ ὅπως ὁ Καβὸς καὶ ὁ Κοκονὰς ὑποστηρίξωσιν αὐτόν.

Ἡ πλατεῖα ἦτο πλήρης κεφαλῶν. Αἱ βαθμιδῆς τοῦ Δημαρχείου ἐφαίνοντο ἀμφιθέτρον πλήρες θεατῶν. Ἐν ἐκάστῳ παραθύρῳ ἦσαν πρόσωπα πλήρη περιεργίας, ὧν τὰ ὄμματα ἠκτινοβόλουν.

Ὅτε εἶδον τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον νέον, μὴ δυνάμενον νὰ σταθῆ εἰς τοὺς πόδας του, καταβάλλοντα ὑπέρτατον ἀγῶνα ὅπως ἀναβῆ μόνος ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος, βοή φοβερὰ ἠκούσθη, ὡσεὶ κραυγὴ γενικῆς ἀπογνώσεως. Οἱ ἄνδρες ἐβρυχῶντο, αἱ γυναῖκες ὠλόλυζον.

— Εἰς τῶν ἐπιτηδειοτέρων νέων τῆς αὐλῆς, ἔλεγον οἱ ἄνδρες, καὶ ὄχι εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Γρέβης, ἀλλ' εἰς τὸ Ρηό-αυα-Clercs ἔπρεπε ν' ἀποθάνῃ.

— Πόσον εἶναι ὠραῖος! Πόσον εἶναι ὠχρός! ἔλεγον αἱ γυναῖκες. Αὐτὸς εἶναι ὁ ὁποῖος δὲν ὠμολόγησε τίποτε.

— Φίλε, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, δὲν δύναμαι νὰ στηριχθῶ. Φέρε με.

— Περιμένει, εἶπεν ὁ Κοκονὰς.

Καὶ ἐποίησε σημεῖόν τι εἰς τὸν δημῖον, ὅστις ἀπεμακρύνθη. Εἶτα κύψας ἔλαβε τὸν Δελαμόλ εἰς τὰς ἀγκάλας του ὡσανεὶ ἦτο παιδίον, καὶ ἀνῆλθε στερεῶ τῷ βήματι τὰς βαθμιδῆς τοῦ ἱκρίωματος, ὅπου ἐν μέσῳ τῶν φρενητιῶδων ἐπευφημιῶν τοῦ πλήθους ἀπέθετο τὸν Δελαμόλ.

Ὁ Κοκονὰς ἐχαίρετισεν ἀποκαλυφθείς.

Εἶτα ἔρριψε τὸν πῖλόν του παρ' αὐτόν ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος.

— Κύτταξε καλῶς πέριξ, εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Δὲν διακρίνεις αὐτάς;

Ὁ Κοκονὰς περιέφερε βραδέως τὸ βλέμμα, ὅπερ προσήλωσεν ἐπὶ τινος σημείου. Χωρὶς δὲ νὰ στραφῆ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἔθιξε τὸν ὦμον τοῦ Δελαμόλ.

— Κύτταξε, εἶπεν αὐτῷ, τὸ παράθυρον τοῦ πυργίσκου ἐκεῖνου.

Καὶ διὰ τῆς ἐτέρας χειρὸς ἐδείκνυεν αὐτῷ τὸ μικρὸν κτίριον τὸ ὑπάρχον ἐτι μεταξὺ τῆς ὁδοῦ *Vannevie* καὶ τῆς ὁδοῦ *Mouton*, λείψανον τῶν παρελθόντων αἰώνων.

Δύο γυναῖκες μελανεμονοῦσαι ἐκάθηντο ἡ μία παρὰ τὴν ἄλλην, οὐχὶ εἰς τὸ παράθυρον, ἀλλὰ μικρόν τι ἐνδότερον.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Ἐν τι ἐφοβούμην, μὴ ἀποθάνω χωρὶς νὰ τὴν ἐπανιδῶ. Τὴν ἐπανεῖδον, τώρα δύναμαι νὰ ἀποθάνω.

Καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ μικροῦ παραθύρου, ἔφερε τὸ

φυλακτήριον εἰς τὰ χεῖλη καὶ κατησπάρθη αὐτό.

Ὁ Κοκονὰς ἐχαιρέτισε τὰς δύο γυναῖκας. μεθ' ὧσας χάριτος θὰ ἐχαιρέτιζον αὐτὰς καὶ ἐν τινὶ αἰθούσῃ.

Εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦτον αὐταὶ ἀπήντησαν σείουσαι τὰ δακρύδρεκτα μανδήλιά των.

Τότε ὁ Καβὸς ἔθιξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ὦμον τοῦ Κοκονὰς, ποιήσας αὐτῷ ἐκφραστικὸν τι σημεῖον.

— Ναί, νάι, εἶπεν ὁ Πεδεμόντιος.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Δελαμόλ:

— Ἐναγκαλίστητί με, εἶπεν αὐτῷ καὶ ἀπόθανε μετὰ θάρρους. Τοῦτο δὲν θὰ σοὶ ἦναι δύσκολον, διότι εἶσαι τόσον γενναῖος!

— Ἄ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Οὐδεμίαν ἀξίαν θὰ ἔχη τὸ ἀπέναντι τοῦ θανάτου θάρρος μου. Ὑποφέρω τόσον!

Ὁ ἱερεὺς πλησιάζας ἔτεινε τὸν σταυρὸν εἰς τὸν Δελαμόλ, ὅστις ἔδειξεν αὐτῷ τὸ φυλακτήριον, ὅπερ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα.

— Ἀδιάφορον! εἶπεν ὁ ἱερεὺς. Ζητήσατε τὴν ἰσχύν παρ' ἐκείνου ὅστις ὑπέφερεν ὅ,τι καὶ σεῖς θὰ ὑποφέρετε.

Ὁ Δελαμόλ ἠσπάρθη τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ.

— Συστήσατέ με, εἰς τὰς προσευχὰς τῶν καλογοραίων τῆς Παναγίας.

— Σπεῦσον, σπεῦσον, Δελαμόλ, εἶπεν ὁ Κοκονὰς, διότι μοὺ κάμνεις τόσον κακόν, ὥστε ἀρχίζω νὰ τὰ χάνω καὶ ἐγώ.

— Εἶμαι ἔτοιμος, εἶπεν ὁ Δελαμόλ.

— Δύνασθε νὰ κρατῆτε τὴν κεφαλὴν σας ὀλίγον τι δεξιᾷ; εἶπεν ὁ Καβὸς, ἐτοιμάζων τὴν σπάθην του ὀπισθεν τοῦ Δελαμόλ.

— Τὸ ἐλπίζω, εἶπεν οὗτος.

— Τότε καλὰ θὰ τὰ κατφέρωμεν.

— Ἀλλὰ καὶ σεῖς, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, μὴ λησμονήσατε ὅ,τι σὰς παρήγγειλα. Τὸ φυλακτὸν τοῦτο θὰ σὰς ἀνοίξη τὰς θύρας.

— Μείνετε ἡσυχος. Ἀλλὰ προσπαθήσατε νὰ κρατῆτε τὴν κεφαλὴν σας ὀλίγον τι δεξιᾷ. Ὁ Δελαμόλ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ στρέψας τὰ ὄμματα πρὸς τὸν πυργίσκον:

— Χαῖρε, Μαργαρίτα, εἶπεν. Ἐσο εὐ...

Δὲν ἐτελείωσε τὴν λέξιν. Ἡ σπάθη τοῦ Καβὸς ἐξήστραψε, καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ Δελαμόλ ἐκυλίσθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ Κοκονὰς.

Τὸ σῶμα ἐξετάθη ἡσυχως ὡσεὶ κατεκλίνετο.

Κραυγὴ μεγάλη ἠκούσθη, ἀποτελεσθεῖσα ἐκ τῶν κραυγῶν τῶν ἐκεῖ παρευρισκομένων μυρίων γυναικῶν, ἀλλ' ὁ Κοκονὰς ἐνόμισεν ὅτι ἐν μέσῳ ὧλων αὐτῶν ἦκουσε μίαν ὀξυτέραν, ἀλγεινότεραν ὧλων τῶν ἄλλων.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαθὲ μου φίλε, εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Κοκονὰς πρὸς τὸν δῆμιον, τείνας πρὸς αὐτὸν καὶ τρίτην φορὰν τὴν χεῖρά του.

— Γιέ μου εἶπεν ὁ ἱερεὺς, δὲν ἔχετε τίποτε νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς τὸν Θεόν;

— Ὁχι, πάτερ μου. Ὅ,τι εἶχον νὰ εἰπῶ, τὸ εἶπον πρὸς ὑμᾶς χθές.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Καβὸς:

— Ἐμπρός, δῆμιε, τελευταίέ μου φίλε, εἶπεν. Μίαν ὑπηρεσίαν ἔτι. Καὶ πρὶν ἢ γονυπετήσῃ, περιέφερον ἐπὶ τοῦ πλήθους τὸ βλέμμα τόσῳ ἤρεμον, τόσῳ γαλήνιον, ὥστε ψιθυρισμὸς θαυμασμοῦ ἠκούσθη κολλαεύσας τὴν ὑπερηφανίαν του. Τότε ἀσπασθεὶς τὰ ἰώδη χεῖλη τῆς κεφαλῆς τοῦ φίλου του, ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸν πυργίσκον καὶ ἐγονυπέτησε, σφίγγων δὲ τὴν προσφιλεστάτην τοῦ Δελαμόλ κεφαλὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του, εἶπε:

— Ἡ σειρά μου τῶρα.

Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ τελειώσῃ, καὶ ὁ Καβὸς ἀπέκλιψε τὴν κεφαλὴν του.

Μετὰ τὸ κτύπημα τοῦτο νευρικός τρόμος κατέλαβε τὸν ἀξιόλογον ἐκείνον ἀνθρωπον.

— ὦ! εἶπεν, ἦτο καιρὸς νὰ τελειώσῃ. Τὸ πτωχὸν παιδίον!

Καὶ μετὰ κόπου ἀπέσπασεν ἀπὸ τῶν συνεσφιγμένων χειρῶν τοῦ Δελαμόλ τὸ χρυσοῦν φυλακτήριον, καὶ ἔρριψε τὸν μανδύαν του ἐπὶ τῶν πτωμάτων, τὰ ὅποια τὸ ἀμάξιον ἔμελλε νὰ φέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τοῦ θεάματος τελειώσαντος, τὸ πλήθος ἀπεσύρθη.

[Ἐπεται συνέχεια]

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενον φύλλον).

Καθ' ἣν στιγμήν τὸ ἀκάτιον ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τῆς προκυμαίας τοῦ Μπεσιχτάς, ἡ θυρίς τοῦ Σέιχ-ούλ-Ἰσλάμ ἠνεύχθη καὶ ὁ γέρον ἐστηρίχθη παρὰ τινὶ ὠχρῷ νεανίᾳ. Ἀμφότεροι ἠκολούθησαν μετὰ τῆς αὐτῆς προσοχῆς τὸ λεπτὸν ἀκάτιον, ὅπερ ἀπεμακρύνετο ταχέως. Ὁ πατήρ καὶ ὁ ἐραστής εἶχον ἐν τῷ βλέμματι τὴν αὐτὴν ἔκφρασιν τῆς στοργῆς.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ τοὺς εἶδε, καὶ θεῖσα τὴν κεκαλυμμένην χεῖρά της ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ εἶτα ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐχαιρέτισε τοὺς δύο ἀνδρας, οἵτινες ἐμειδιάσαν ἀμφοτέροι.

Τὸ καίκιον διήλθεν ἔμπροσθεν τοῦ Βελέρ-Βέν, χωρίου ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς ὁχθῆς τοῦ Βοσπόρου, ὅπου βραδύτερον ὁ Ἀβδούλ-Ἀζίζ ἔμελλε νὰ κτίσῃ τοσοῦτον ὠραῖον παλάτιον παρέκαμψαν εἶτα τὰ δύο Χισάρια, πύργους ἀφωπλισμένους, ἐν οἷς οἱ Τούρκοι ἔκτισαν ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἐπάλλξων ἠλικίας ἐνὸς αἰῶνος, τὰς εὐθαρσέτους ξυλίας οἰκίας των.

Μετὰ ταῦτα ἔπεται τὸ Ἐμρυχιά, ἐξοχὴ προνομιοῦχος τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου, ἀφίνον ἀριστοτέρον τὸ Γεϊκιῦ καὶ τὰ Θεραπέα, χωρία ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀκτῆς, τὸ καίκιον προσωμίσθη εἰς τὴν ἀπέναντι ἀκτὴν ἐν Βείκος. Ἦδη ἱκανὸς ἀριθμὸς καϊκίων εἶχε συναχθῆ εἰς τὰ παραλία τοῦ Χιουρχιάρ-Ἰσκι-Ἰσαί. Αἱ χανούμισσαι, αἵτινες πορεύονται ἐκεῖσαι ἵνα προγευματίσωσιν ἐπὶ τῆς χλόης, πολὺ πρῶτ' ἐγείρονται, ὡς τὰ παιδία ἐν ἡμέρᾳ ἀργίας. Ἡ Γκιούλ-Χανούμ

ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν τῷ πατοικῷ μεγάρῳ, ὅσον ἐχρειάζετο ἵνα φάγη χαβιάριον πρόσφατον, ἐλαίας, πιλάφιον καὶ ὀπώρας—τὸ προσφιλὲς ἐκεῖνο πρόγευμα τῶν Ὀθωμανίδων,—καὶ νὰ ἐγκατοπτρισθῆ εἰς μέγα κάτοπτρον, ἵνα προσάψῃ μεθοδικῶς τὰς πτυχὰς τοῦ λεπτοῦ γιασμακίου τῆς. Εἶτα δὲ διέταξε νὰ παραγάγῃσιν ἀμαξὴν βοήλατον, ὄχημα ξύλινον, σκεπαζόμενον δι' ὀροφῆς ἢ σκηνῆς καμπύλης, ἐν ᾧ συσσωρεύουσι τάπητας καὶ προσκεφάλαια, καὶ ὅπερ σύρεται ὑπὸ δύο μελανῶν βουβάλων, κεκοσμημένων διὰ περιδεραιῶν ἐκ πολυχρῶων ὑάλων, καὶ ὑπὸ μεγάλων κεράτων ταινιοστολιστῶν. Τὸ τοιοῦτον ὄχημα, τὸ μόνον εἶδος, ὅπερ ἠδύνητο νὰ εὕρη τις ἐν Βείκος, ἔμελλε νὰ φέρῃ τὰς νεαρὰς γυναῖκας εἰς τὸ ὄρος τῶν Γιγάντων. Ἡ Ἀρμενὶς Ναζίκ εἶχε παραχωρήσει τὴν θέσιν τῆς καὶ ἐμπιστευθῆ τὴν φύλαξιν τῆς Γκιούλ-Χανούμ εἰς γειτονίσσας τῆς ἐξοχῆς, ἐλθούσας ἵνα χαιρετίσωσιν τὴν νεάνίδα. Ἡ τροφὸς ὤφειλε νὰ μείνῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἵνα παρασκευάσῃ τὰ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς ἐσπέρας ἐν τῷ μεγάλῳ κονακίῳ, ὅπερ ἐπὶ ἔτος ἤδη ἔμενεν ἀκατοίκητον.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἐφαίνετο εὐθυμὸς μέχρι παραφορᾶς τῷ ὄντι ἦτο ἐν νευρικῇ καταστάσει καὶ τεταραχμένη καθ' ὅσον δὲ ἐπλησίαζον εἰς Τοκάτην ἠσθάνετο ἐκυτὴν συγκεκινημένην. Μήπως ἔμελλε νὰ κάμῃ κακὴν πράξιν; Ὁ σουλτάνος τὴν περιέμενεν ἡ ἀπλῶς ἤθελε τῇ στείλει μῆνυμα; Ἐτρεμε τὴν συνάντησίν του, καὶ ὅμως διὰ νὰ τὸν ἴδῃ πάλιν δὲν ἔμελλε νὰ ψευσθῆ εἰς τὸν πατέρα καὶ τὰς δούλας τῆς;

Ἡ κοιλὰς τοῦ Βείκος μετὰ τῶν ὑψηλῶν πλατάνων τῆς, τῆς πυκνῆς καὶ πεποικιλμένης δι' ὀμίλων Ὀθωμανίδων χλόης τῆς, καὶ τῆς εὐρείας καὶ ἀμμοστρώτου ὁδοῦ τῆς, ἦτις ἀγεῖ καμπτομένη ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τῶν Γιγάντων, ποσῶς δὲν ἀπησχόλει τὸν νοῦν τῆς Γκιούλ. Ἐζήτει πρόσφαι ἵν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τῶν συντρόφων τῆς, ὅπως εἰσέλθῃ μόνη εἰς τὸ κῆσκι τῆς Τοκάτης, οὗτινος διεκρίνοντο ἤδη διὰ μέσῳ παραπετάσματος ἐκ φυτείας οἱ λευκοὶ τοῖχοι καὶ ἡ ποικιλόκαμπτος στέγη.

Ἐστηριγμέναι ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς ἀμαξῆς, αἵτινες ἦσαν ἐστρωμέναι μὲ μακρὰ προσκέφαλα ἐκ βελούδου καὶ μὲ πυκνοὺς τάπητας, αἱ νεαρὰι γυναῖκες ἐκάπνιζον τὸ σιγάρων, ἔχουσαι δὲ τὸ γιασμάκιον μέχρι τῆς σιγαρόνος συνεχίτου περι τοῦ μέρους ὅπου ἠθελον ἀριστήσαι. Θὰ ἴστατο παρὰ τοὺς πρόπιδας τοῦ ὄρους ἢ ἐπὶ τοῦ ὀροπεδίου ἐν ἀποστάσει βημάτων τινῶν ἀπὸ τοῦ τζαμίου, ὅθεν φαίνεται ὅλος ὁ Βόσπορος καὶ τὸ στόμιον τοῦ Εὐξείνου; Ἡ τελευταία τοποθεσία ἐνεκρίθη παμφηρεῖ ὑπὸ τῶν χανουμισσῶν, αἵτινες ἐκλέγουσι πάντοτε, ὅπως διημερεύσωσι, τὰς γραφικωτέρας καὶ ποιητικωτέρας θέσεις. Δύνανται τοῦλάχιστον ἀόρατοι αὐταὶ νὰ θαυμάζωσιν ὠραῖον πινάκον.

— Μοι φαίνεται ὅτι πρὶν ὑπάγωμεν εἰς τὸ ὄρος τῶν Γιγάντων θὰ ἐκἀνομεν καλὰ νὰ σταθῶμεν μίαν στιγμὴν εἰς τὴν Τοκάτην, εἶπεν ἡ Γκιουλ-Χανούμ. Εἶμαι περιέργως νὰ ἐπισκεφθῶ ἐκεῖνο τὸ κῖοσι, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκοδομὴν ἐπεστάτησεν ὁ δυστυχῆς Φαϊδ-Βένης, καὶ τὸ ὅποσον ἐπαίνει τόσο πολύ...

— "ὦ! δὲν ἔχει τίποτε ἔκτακτον, σὰς βεβαίως εἶπε μίκα τῶν γειτονισσῶν τὸ περιεργάσθην ἤδη ἀπὸ τὸ ὑπόγειον μέχρι τοῦ ὑποστέγου καὶ δὲν εὔρον τίποτε λαμπρόν.

— Πρῶτον εἶναι πολὺ μικρόν, ἐπὶ ἀνέλαβεν ἄλλη τις· δύο δωμάτια κάτω, καὶ ἄλλα τόσα ἐπάνω, ὀλίγα ἔπιπλα καὶ ἕνας κήπος χωρὶς ἀνθή...

— Ἀδιαφοροῦν, θέλω νὰ ὑπάγω, ἔστω καὶ διὰ μίαν στιγμὴν, ἐψιθύρισεν ἡ Γκιουλ-Χανούμ, σὰς ἐνταμόνῳ εἰς τὸν λαβύρινθον τὰ βῆθια ἀναβαίνουσαν πολὺ βραδέως καὶ ἐγὼ θὰ φθάσω πρωτύτερα ἀπὸ σὰς εἰς τὸ ὄροπέδιον.

— Κάμετε ὅπως ἀγαπᾶτε, Χανούμισσα. Ὅπως δὴποτε ὅμως πάρετε μίαν δούλην μαζὶ σας· τὴν μικρὰν Νεφισέν, παραδείγματος χάριν... καὶ μὴ λησμονησῆτε νὰ δώσητε ἕνα μπαξίσι (φιλοδώρημα) εἰς τὸν φύλακα...

— Ὅχι βεβαίως!...

Ἡ Γκιουλ-Χανούμ εἰπούσα ταῦτα ἐπήδησεν ἑλαφρῶς ἀπὸ τῆς ἀμάξης, ἣτις ἐξηκολούθησεν τὴν ἀνοδὸν τῆς, καὶ ἡ μικρὰ Νεφισέ ἤρχισε νὰ τρέχῃ κατόπιν τῆς νεαρᾶς δεσποίνης τῆς· διήλθον ἀμφοτέραι τὰς χρυσαῖς κιγκλίδας, αἵτινες περιέκλειον τὴν Τοκάτην, καὶ εἰσέδυσαν εἰς τὸν κήπον χωρὶς ν' ἀπαντήσωσι ψυχὴν ζῶσαν.

ΚΣΤ'

Οἱ σουλτάνοι τῶν Ὀθωμανῶν ἐποδοῦσαν ἀνάκτορα ἢ στοὰς ἐπὶ τῶν μαγικωτέρων τοποθεσιῶν τοῦ Βοσπόρου· δύνανται δὲ οὕτω, χωρὶς νὰ ἐξέλθωσι τῆς πρωτευούσης νὰ ποικίλωσιν ἐπ' ἀπειρον τὸν περιβάλλοντα αὐτοὺς ἄνθρωπον.

Τὸ Παλαϊὸν Ἀνάκτορον (Σεράτ-Μπουρνού), ἀρρωτῆριον μεγαλοπρεπές, ἀπλοῦται ἀπ' ἐνὸς μὲν ἐπὶ τοῦ Χρυσοῦ Κέρατος καὶ ἀπ' ἐτέρου ἐπὶ τῆς Προποντιδῆς. Περιζώνονται ὑπὸ περιφώμων τειχῶν, ὀχυρωμάτων μετ' ἐπάλλξεων καὶ πύργων βρουκαλύπτων, ὧν αἱ βάσεις λούονται ὑπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν ὁποίων ἡ κορυφὴ κρύπτεται ὑπὸ τοῦς ἐλισσομένους κλώνας τοῦ κισσοῦ. Τὰ τείχη τῶν αἰώνων περικυκλοῦσι τὸ λίαν περιβόητον τοῦτο καταγώγιον τῶν ἐρωτικῶν πλεκτανῶν καὶ πολεμικῶν στρατηγημάτων ἐκόσμησαν διὰ πολλῶν κεφαλῶν τὰς σκωληκώδεις αὐτῶν ἐπάλλξεις. Οὔτε κάλλους ἐφείσθησαν, οὔτε νεότητος, οὔτε γῆρατος. Τὸ ἐρυθρὸν αἷμα νεαρᾶς δούλης ἔρρεεν ἐκεῖ παρὰ τὸ μέλαν αἷμα γέροντος πολεμιστοῦ... Ἀλλ' ἡ βροχὴ καὶ ὁ χρόνος ἀνέλκον ν' ἀποπλύνωσι τὰ τείχη ταῦτα καὶ νὰ ἐπενέγκωσι τὴν λήθη τῶν ἐγκλημάτων...

Μετὰ τὸ Παλαϊὸν Σεράγιον ὅπερ διὰ τῶν φλογῶν τῆς πυρκαϊᾶς ἐμελλενὰ ἐξαχνί-

σῆ ἐκ τῶν ἀνομιῶν, ἔρχεται τὸ ἀνάκτορον τοῦ *Salimā-Mπαρτσέ*,¹ κείμενον ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς ὄχθης, ἀκριβῶς ἀπέκλυται τῆς θαλάσσης τοῦ Μαρμαρᾶ. Εἶναι οἰκοδομὴ τοῦ νεωτέρου ρυθμοῦ, καλυπτομένη διὰ λευκῶν ἀναγλύφων, ἐν οἷς ἐμφωλεύουσιν οἱ φαλακροκόρακες καὶ αἱ χελιδόνες, εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε, ὅταν σπῆγός τι τῶν πτηνῶν τούτων πετασθῇ ἀπὸ τῆς λιθίνης φωλεᾶς του, νομίζει τις ὅτι αὐτὴ τὰ τῆς γλυπτικῆς ἐκεῖνα ἔργα ἀποιδράσκουσιν ἐκεῖθεν.

Εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς κοιλάδος τῶν φιλυρῶν, κεκρυμμένον μετὰξὺ δύο λόφων ἀγροτικῶν, εἶναι ὠκοδομημένον τὸ *Φλαμοῖρι*, χαριέστατος τόπος σιαζόμενος ὑπὸ ἀνθρώπου ἄλλους καταπλημμυρούντος κατὰ τὸ ἔαρ σύμπαντα τὸν πῆριξ ἡώρον.

Ἐπονται τούτου τὰ παλάτια τῶν *Γλυκῶν* (*Γ'δάτωρ*, (Κεὰτ-Χανέ), ἐξ ὧν τὸ μὲν κεῖται ἐπὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἐδάφους, οὐ μακρὰν τοῦ *Ἐγιοῦπ*, ἐν μικρᾷ κοιλάδι ἀγρῖκα μὲν ἀλλὰ γραφικωτάτη· τὸ δ' ἕτερον ἐν Ἀσίᾳ κῖοσιον θελκτικώτατον, ἔχον ὡς τάπητα τὸν μάλλον βελουδοτόν καὶ ἀνθρώπιον λειμῶνα τοῦ κόσμου, ἀληθῆ τάπητα ἐξυφασμένον ὑπὸ τῆς φύσεως. Τὸ *Βεΐκος*, ἐπαυλις ἐξ ἐρυθρῶν πλίνθων, ἀποτελοῦσα χερσόνησον καὶ περικυκλωμένη ὑπὸ ὑψηλῶν δωματίων δώρον τοῦτο τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου πρὸς τὸν ἑαυτοῦ κυριάρχην, ἀξίον αὐτοῦ.

Ἐπάρχει πρὸς τούτους τὸ *Βεΐλερ-Βέη*, τὸ *Τοάμιτζα*, τὸ *Ἀϊλεμ-Σάγ*, *Γεϊ-Κιὸν*, *Καλενδέρ*... τόσα ἀνάκτορα μετὰ πολυτελῶν ἐπιπλῶν περιμένοντα τὸν ἀνιῶντα μονάρχην των. Τέλος δὲ ἡ *Τοκάτη*, μικρὰ Ἑλβετικὴ καλύβη προφυλαττομένη ὑπὸ ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων ὀρέων, ἀόρατος, λησμονημένη ἐν τινι σκοτεινῇ γωνίᾳ τῆς Ἀσιατικῆς πλευρᾶς, κρησφύγετον σιωπηλόν, ἔνθα ἡ ὄρασις πανταχόθεν περιόριζεται, καὶ ἔνθα ἡ καρδία συσφιγγεται ἀκουσίως. Ἐπρεπε νὰ ἦναι τις μελαγχολικὸς καὶ κεκορημένος ὡς ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ ἵνα ἐκλέξῃ τὸ πόνυ τοσοῦτον μονήρη, ἀνευ ὀρίζοντος, ἀνευ φυτείας καὶ σχεδὸν ἀνευ φωτός.

Ἐψηλαί πλάτανοι περιβάλλον τὴν *Τοκάτην* μετὰ πυκνὸν τεῖχος, ὅπου οὐδεὶς ὀφθαλμὸς ἀδιακρίτος ἠδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ, καὶ ὅπου μόλις ὁ ἥλιος ἠδύνατο μετὰξὺ τῶν φύλλων νὰ εἰσδύσῃ.

Εἰσερχομένη εἰς τὴν *Τοκάτην*, τὴν σιωπηλὴν καὶ ἀκατοίκητον, ἡ Γκιουλ-Χανούμ ἤσθάνθη ὀδυνηρὸν συναίσθημα. Πῶς! εἰς τόπον τόσο ἄγριον τῆ ἐδίδεν ὁ σουλτάνος συνέντευξιν; Ἐλήσμονει λοιπὸν ὅτι ἦτο δεκαεξάετις, καὶ ὅτι τοιαύτη εἰκὼν δὲν ἠδύνατο νὰ τῆ ἀρέσκῃ;

1. Ἡ ὄρασις αὕτη ἦν προηγουμένη; κολλίσοι, ὅτις κατεχρόθη ἐπὶ Μωῦσῶν Β' τοῦ Πορθητοῦ τῷ 1453, κατὰ τὸ ἀπαίσιον ἔτος; τῆς φοβερᾶς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἀλώσεως; τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐχρησίμευσε τῇ κατακτιτῇ ἐκεῖνῳ ὅπου; ἐπὶ σκηνῶν ἀλιμιμένων ὡς λιπῶν διαπορθεύουσιν ἐντὸς τοῦ Κερατείου Κόλπου πρὸ τῶν «Πικριδίων» (Χῆς-κιο) τὸν τουρκικὸν στόλον. Ἐπειδὴ λοιπὸν «παρεγεμισθῆ» τρόπον τινὰ ὁ γῶρος οὗτος; ἐκλήθη ἔατος «Δολμά-Μπαρτζέ» τοῦτ' ἔστι «Κῆπος Παρτζεμισός» Νῦν ἀποτελεῖ τὸ προσφιλέστατον ἐνδιαιτήμα τῶν Σουλτάνων... I. B.

Τῆ ἦλθεν ἐπὶ στιγμὴν ἡ ἰδέα νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ εὔρη τὰς φιλοπαίγμονας συντρόφους τῆς, αἵτινες ἀνέβαινον τὸ κατὰ φύτον ὄρος τοῦ Γίγαντος...

Ποῦ καὶ πῶς ἠκούετο χαρὰς ἐπιφώνημα ἐκφεύγον ἐκ τῆς οἴου τῆς ἐκτεινομένης παρὰ τὴν καλύβην προήρχετο δ' ἐκ Μουσουμανιδῶν, εὐθύμων, αἵτινες ἀνέβαινον ἐπὶ τὸ ὄρος, γυναικῶν ἀμερίμων καὶ μὴ ἐχουσῶν οὐδεμίαν φροντίδα καὶ λύπην ἐν τῇ ψυχῇ ὡς ἡ Γκιουλ, ἦτο πολὺ τεταραγμένη ἀκολουθοῦσα τὰς ἀμμοστρώτους ὁδοῦς· ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς τὴν στοᾶν τόσον τὸ βῆμα τῆς ἐγίνετο τὸ βραδύτερον.

— Νεφισέ, εἶπεν εἰς τὴν δούλην τῆς πρὶν διέληθ' τὴν θύραν τῆς καλύβης, ὕπαγε νὰ μοὶ συνάξῃς ναρκίσσους ἐκεῖ κάτω ὡς τὸ χεῖλος τοῦ νεροῦ, ὅπου βλέπω πλήθος ἀναρίθμητον, καὶ ἐγὼ ἐπισκέπτομαι τὸ κῖοσι· σὺ θὰ ἠμπορέσῃς νὰ συνάξῃς ἀρκετά. Ὑπαγε, παιδί μου, μὴ σὲ μέλει δι' ἐμέ, τώρα ἔρχομαι...

Ἡ μικρὰ Κιρκασίκα, συνειθισμένη εἰς τὰς ἐνίοτε παραδόξους διαταγὰς τῆς Γκιουλ, οὐδὲν ἄλλο ἠρώτησεν· ἐκάθησεν ὀκλαδὸν ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἤρξατο νὰ ἐκρίζει ὅσον ἠδύνατο ὠραιότερα ἀνθή.

Ἡ Γκιουλ ἀνησυχούσα ὅτι οὐδένα ἔβλεπεν, ἐστάθη μίαν στιγμὴν ἐν τῷ θαλάμῳ, τῷ χρησιμεύοντι πρὸς εἰσόδον ἤτο θάλαμος ὠραῖος, τετράγωνος, μετ' ὑψηλὴν ὀροφὴν καὶ διὰ μωσαϊκοῦ κεκοσμημένος ὑπὸ ψιχθῶν καλλίστης ποιότητος, χαμηλότατοι δὲ σοφάδες, ἐκ δαμασκηνῆς μεταξῆς εὐρίσκοντο κάτωθεν τῶν δικτυωτῶν θυριδῶν. Ἡ νέα κόρη περιέλαβε δι' ἐνὸς βλέμματος τὸν ἔρημον τοῦτον θάλαμον καὶ προέβη ἔτι βήματα τινὰ διευθυνομένη εἰς τινὰ ἡμιάνοικτον θύραν. Τί ἐσήμαινεν ἡ ἐρημία; ἠθέλε νυμίσει τις ὅτι εὐρίσκετο ἐν τινι τῶν μεμαγευμένων ἐκείνων παλατιῶν, τῶν ἐγκαταλειμμένων εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν φαντασμάτων καὶ τῶν δαιμονίων, εἰς τὰ ὅποια οὐδεὶς θνητὸς εἰσερχεται. Ὁ σουλτάνος μὴ εἶχε λησμονήσει τὴν πρὸς αὐτὴν υπόσχεσιν του; Μὴ ἦτο ὁλος μόνῃ ἐν τῇ καλύβῃ; Κατὰ τὴν κρίσιν ἐκεῖνην στιγμὴν, καθ' ἣν ὑπήκουσε τυφλῶς εἰς αἰσθημα ἐνοχόν, ἡ νεανὺς σχεδὸν ἐπεθύμει νὰ μὴ εὔρη ἐκεῖ τὸν σουλτάνον. Αἱ ἄγναι ψυχαί, καὶ ἐν ταῖς σφοδρόταταις τῶν παθῶν, καὶ ἐν τῇ μεγίστῃ μέθῃ, ἔχουσι γινῶσιν ἀκριβῆ τοῦ κακοῦ, ὅπερ πράττουσι, καὶ παλαίουσιν ἀδιακόπως κατὰ τοῦ δολίου βέβηματος ὅπερ παρασύρει αὐτάς.

Ἡ Γκιουλ-Χανούμ μόλις εἶχεν ἀνασηκῶσαι τὸ ὑποπράσινον παραπέτασμα, τὸ χωρίζον τὸν θάλαμον τῆς εἰσόδου ἀπὸ ἄλλου θαλάμου κατηρητισμένου μετ' ἐπιπλα κατὰ τὸν φραγκικὸν τρόπον (*à la frānka*) ὅτε γλυκεῖά τις καὶ νηπιώδης φωνὴ τὴν ἐκάλεσεν ἐξ ὀνόματος.

— Γκιουλ-Χανούμ!

Ἡ Γκιουλ στραφείσα ἐξεπλάγη βλέπουσα μικρὰν τινὰ δούλην δωδεκαετῆ περιπίου γονυπετῆ παρὰ τοῦς πόδας τῆς, καὶ φιλοῦσαν μετὰ κατανύξεως τὸ κρασπεδὸν τοῦ ἐκ λευκῆς μεταξῆς φρεντζέ τῆς.

— Τί με θέλεις; ἠρώτησεν ἡ θυγάτηρ τοῦ Σέιχ-ούλ-Ισλάμ.

— Ὁ Μεγαλειότατος σὺς παρακκαλεῖ νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, εὐγενὴς Χανούμισσα, ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον. Πάσχων δὲν ἠδυνήθη νὰ ἔλθῃ εἰς προὔπαντήσιν σας ὡς ἐπεθύμει... ἔλθετε. ἡ Α. Μ. εἶναι εἰς τὸν κῆπον...

Ἀνχθαρήσασα ἐκ τῆς φωνῆς τοῦ κορασίου τούτου, ἥτις ἀφῆρει ἐκ τῆς συνεντεύξεως αὐτῆς μετὰ τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ πᾶσαν ἰδέαν ἐρωτικῆς συνκινήσεως, ἡ Γκιουλ Χανούμ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς δούλης, καὶ ἐξελθοῦσα ἐκ τῆς καλύβης διὰ θύρας ἀντιθέτου πρὸς ἐκείνην δι' ἧς εἶχεν εἰσέλθει, εὐρέθη παρὰ τὸ χεῖλος μικρᾶς λίμνης περικεκυκλωμένης ὑπὸ φυτεῖς. Ὑπὸ ἰτέχν, ἧς οἱ κλώνες ἐποτιζόντο ἐν τῷ διαυγεῖ ὕδατι, εὐρίσκετο καθήμενος ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ ἐπὶ θρανίου ἀγροτικοῦ, περιβεβλημένος κατὰ τὸν σκοτεινοῦ χρώματος μὲ ὑπόραμμα ἐξ ὑφάσματος ἐρυθροῦ· διότι, παρὰ τὰς θερμὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου τοῦ Ἰουνίου, ὁ σουλτάνος ἔτρεμεν. Ἦτο ὠχρὸς, ἐξησθνημένος· ἡ λεπτὴ φυσιογνωμία του καὶ οἱ τέλειον χαρακτῆρες εἶχον καταστῆ σχεδὸν διαφανεῖς· οἱ ὀφθαλμοὶ του εὐρυθένητες ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, μόνον αὐτοὶ περιεῖχον τὴν ζωὴν, ἥτις τὸν ἐγκατέλειπεν. Ἡ Γκιουλ-Χανούμ ἰδοῦσα αὐτὸν τοσοῦτον μεταβεβλημένον καὶ τοσοῦτον ἐγγὺς τοῦ τέλους του, δὲν ἐλυπήθη πλέον διότι ἦλθεν, ἀλλ' ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τοὺς λυγμοὺς τῆς πίπτουσα παρὰ τοὺς πόδας του.

^{Ἔπεται συνέχεια.}

K.

ΔΥΟ ΑΝΔΡΕΣ

Σ' ENA ZEPFARI KALITSEE

[Ἡ ἡγία Amelie Perronet]

Ὁ γέρον Μερου ἦτο ὑπερξηκοντούτης, ξηρὸς ὡς κλάδος καὶ εὐθύς ὡς I. Ἦτο χῆρος, ὡσάκις δὲ ὠμίλει διὰ τὴν μακαρίτισσαν σύζυγόν του, τὴν Φραγκίσκαν του, τῷ ἤρχοντο δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς. Εἶχε πέντε τέκνα, ἐξ ὧν τέσσαρες θυγατέρας ἦδη ἀποκατεστημέναι, συνεκατάκει δὲ μετὰ τοῦ νεωτέρου τέκνου του, τοῦ Βενιαμῆν, νέου ὠραίου, ἔχοντος καλὸν χαρακτῆρα, πρὸ πάντων δὲ καλὴν καρδίαν καὶ ὀνομαζομένου Ἰωάννου.

Ἄλλ' ὁ Βενιαμῆν ἐπροξένησε, καὶ τοὶ ἀκουσίως, μεγάλην λύπην πρὸς τὸν πατέρα του. Τὴν λύπην ταύτην συνεμερίζετο καὶ ἡ ὠραία γείτιον Τερέζα τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ πολλάκις ἦσαν κατακόκκινοι ἀπὸ τὰ δάκρυα. Τοῦ εἶχε πέσει ὁ κλῆρος τῆς στρατολογίας.

Ἡ Τερέζα ἦτο νέα ὄρφανή, τιμίαι καὶ ἐργατικὴ, δεκκοκατίς, ἔχουσα καστανόχρουν κόμην, κυανοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ λευκοὺς ὀδόντας.

Ὁ γέρον Μερου ἠδύνατο νὰ ζῆ ἡσυχὸς ἐκ τῶν τακτικῶν μηνιαίων τῶν θυγατέρων του, ἀλλὰ προφασίζόμενος ὅτι εἶχεν ἀνάγκην κινήσεως εἰργάζετο ἀδιακόπως· καὶ περὶ δὲ κερδίζων ἀρκετὰ, ἔζη μὲ μερίστην εἰκονομίαν ὡς ἐκ τούτου οἱ γείτο-

νες καὶ ἰδίως ὁ οἰκοδεσπότης του ἐφρόνει ὅτι ἐθησαύριζεν.

Ὅταν ὁ γέρον ἐπληροφορήθη τὴν κλήρωσιν τοῦ υἱοῦ του ἔγεινε λευκὸς ὡς σουδάριον, καὶ ἐκυριεύθη ἐξ ἀπελπισίας πρὸς τὴν ἰδέαν ὅτι θ' ἀπεχωρίζετο τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ του. Ἄλλ' ὅταν ὁ κύριος Ζιρώ τῷ εἶπε:

— Τότε, γέρο Μερου, πρέπει νὰ σπάσης τὸν κουμπάρ σου, ἠρνήθη τὴν ὑπαρξίν ἀποθεματικῶ κεφαλαίου τοσοῦτον εἰλικρινῶς, ὥστε αἱ πεποιθήσεις ἐκλονίσθησαν. Ἄλλὰ τότε, τί ἔκκνυε τὰς οἰκονομίας του;

Ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱὸς ἐκράτουν δύο παρακείμενα δωμάτια. ὁ δὲ γέρον ἐξετέλει ἅπασαν τὴν ὑπηρεσίαν. Ὁ Ἰωάννης ἐπλήρωνε τὸ ἥμισυ τοῦ ἐνοικίου, τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς τροφῆς ἀπὸ τὰ τρία καὶ ἥμισυ φράγκα τὰ ὁποῖα ἐκέρδιζε καθ' ἐκάστην ἐκ τῆς ἐργασίας του, μόλις δὲ τῷ ἀπολείπετο τὸ ἀπαραιτήτως ἀναγκαίου ποσὸν διὰ νὰ ἐνδύεται καὶ νὰ φέρῃ κατὰ πᾶσαν κυρικὴν μίαν ἀνοδοδέσμην εἰς τὴν Τερέζαν.

Ἦτο γενναῖος, ἐνεργητικὸς, ἐχθρὸς τῶν καπηλειῶν, ῥωμαλέος καὶ νοήμων, τὸ μέλλον τῷ ἐμειδία, ἀλλ' ἡ στρατολογία κατέστρεφεν ὅλας τὰς ἐλπίδας του.

Ὁ ἀντικαταστάτης ἐστοίχιζε τότε χίλια διακόσια φράγκα, ἀλλὰ ποῦ νὰ τὰ εὕρῃ; Καὶ ἂν τὰ εὕρισκε πῶς νὰ τὰ ἐξωφλήσῃ; Ὁ Ἰωάννης ἦτο Μερου ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἦτοι τιμιώτατος καὶ ὑπερήφανος.

Ὁ Ἰωάννης τοσοῦτον ἐσέβετο τὸν πατέρα του, ὥστε οὔτε λόγον τῷ ἔκκνυε περὶ τούτου. Ἦγνῶσι ἄλλως ἂν ὁ γέρον εἶχε χρήματα, ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχε δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ ζητήσῃ τὴν χρηματικὴν αὐτοῦ συνδρομὴν ἐκ φόβου μὴ τὸν δυσαρστήσῃ.

Ἐν τούτοις ὁ γέρον Μερου, ἀφότου ὁ υἱὸς του ἔθηκε τοσοῦτω ἀδεξίως τὴν χεῖρα εἰς τὸν κατηραμένον σάκκον, ἀπὸ εὐθύμου ἐγένετο κατηφῆς καὶ μελαγχολικός. Παρετήρει συνεχῶς τὸν Ἰωάννην στενάζων, δὲν ἐπέιραζε τὴν Τερέζαν, καὶ δὲν ἔκρουε πλέον, ὡς ἔπραττε πάντοτε, τὴν παχειὰν γαστέρα τοῦ πρώην ζαχαροπλάστου κ. Ζιρώ, λέγων αὐτῷ:

— Ἐ! μάστορη, ἔκαμες ποτέ σου λουκουμάδες ἄν αὐτόν; ὅπερ ἦτο τὸ σῆθηδες λογοπαίγνιον του.

Ἐπέφερον... ἀλλ' οὐδόλωις ἀνέφερε νὰ πληρώσῃ ἀντικαταστάτην τοῦ υἱοῦ του.

Πρωῖαν τινὰ, τὴν ἐπιούσαν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ στρατιωτικὸς ἰατρὸς ἐδήλωσεν ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦτο κατάλληλος διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ὁ γέρον εἰσελθὼν αἴφνης παρὰ τῷ οἰκοδεσπότη του, τῷ εἶπε μὲ ἠλλοιωμένην φωνήν:

— Κύρ Ζιρώ, μ' ἔκλεψαν!

— Σ' ἔκλεψαν! ἐφώνησεν ὁ πρώην ζαχαροπλάστης. Καὶ εἶχες τίποτε νὰ σοῦ κλέψουν;

— Λοιπὸν, ναί! εἶπεν ὁ γέρον ὁ ὁποῖος ἦτον ὡς τρελλὸς, κάποιος ἐπέιραζε τὸν κουμπάρ μου, ἐπειδὴ καλὰ τὸ ἐμάντευσε. Ἐχὼ κουμπάρ καὶ ῥίχτω μέσ' ἰς αὐτόν ὅ, τι περισσεύω. Ἐπρεπε νὰ ἔχω

ἰς αὐτόν τρεῖς χιλιάδες καὶ δύο φράγκα· μπορῶ νὰ τὰ λογαριάσω χωρὶς νὰ γελαστῶ ἕνα λεπτό...

— Καὶ λοιπὸν!

— Καὶ λοιπὸν, ἐπανελάβεν ὁ γέρον κινδυνεύων νὰ λιποθυμήσῃ, τὸν ἀδειξασα πρὸ ὀλίγου καὶ ἔβρηκα ἰς αὐτόν μονάχα χίλια ὀκτακόσια σκράντα δύο φράγκα... ὥστε μοῦ λείπουν χίλια ἑκατὸν ἐξήντα.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ κ. Ζιρώ, πρέπει νὰ ἦνε πολὺ μεγάλος ὁ κουμπάρ σου γιὰ νὰ χωρέσῃ τόσαις πεντάραις.

— Κάθε χρόνο τὸν ἀδειάζω καὶ κἄνω τῆς πεντάραις εἰκοσὸφραγκα. Ἄλλὰ, κ. Ζιρώ, εἶναι τώρα λίγος καιρὸς ποῦ μὲ κλέπτουν. Ὅταν τὰ μέτρησα, ἀπὸ δῶ καὶ λίγο καιρὸ, ἦταν σωστά Ἐρριζα ἀπὸ τότε καὶ ἄλλα καὶ μοῦ λείπουν χίλια ἑκατὸν ἐξήντα φράγκα... Χίλια ἑκατὸν ἐξήντα φράγκα, ἐπανελάβε συσφιγγὼν τοὺς γρόνθους. Ἐ! καὶ νὰ τσάκωνα τὸν κλέφτη!

— Γέρο Μερου, ἂν ἔδινες εἰδησι' στὸν υἱὸ σου...

— Τὸν υἱὸ μου!... Καὶ ὁ γέρον ταπεινῶν αἴφνης τὴν φωνὴν παρετήρησε περὶ αὐτόν, ὥσει φοβούμενος μὴ τὸν ἀκούσωσιν ἂν ἦταν... αὐτός!

— Ὁ Γιάννης! ἀνέκραξεν ὁ κ. Ζιρώ, ἕνα τόσφ τιμὸ παλληκάρι!

— Ναί, εἶνε τίμιο παλληκάρι, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀφίσῃ τὴν Τερέζαν ἐνῶ τὴν ἀγαπᾷ ἄν τρελλός, καὶ πολλὰ παιδιὰ θαροῦν πῶς δὲν εἶνε κακὸ πρᾶγμα νὰ κλέψουν τὸν πατέρα τους.

— Καὶ ξεχνᾷς ὅτι ὁ Γιάννης εἶνε υἱὸς τῆς Φραντζέσκας σου; εἶπεν ὁ Ζιρώ ὅπως συγκινήσῃ τὸν γέροντα.

— Δι' αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω ἀκόμη, μολοντί ἔχω ὑποψίας. Ἐνῶ ἐγὼ, σηκονόμου πάντα πρῶτος, ἀπὸ δῶ καὶ κάμποσαις μέραις ὅταν σηκονόμου τὸν ἔβρισκω αἰωνίως ν' ἱμῆνο.

— Μὰ τώρα εἶνε συγχισμένοι, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ.

— Αὐτὸ λέω κ' ἐγὼ. Αὐτὸ ὅμως θὰ τὸ ἔκκνυε ἀπὸ τὴ λύπη του.

— Καὶ γιατί τὸν ἀφίνεις νὰ γείνη στρατιώτης ἀφοῦ ἔχεις χρήματα;

Ὁ γέρον Μερου ἀνετινάχθη ἐκ τρόμου.

— Χίλια διακόσια φράγκα, κ. Ζιρώ, εἶνε πολὺ μεγάλο ποσό.

— Μὰ δὲν θὰ λυπηθῆς νὰ χωρισθῆς ἀπὸ τὸν υἱὸ σου;

— Ἀκούς θὰ λυπηθῶ! τὴν ἡμέρα ἐκείνη θ' ἀναγκασθῶ νὰ μεθύσω!

Ἡ ἀφελὴς αὐτῆ φράσις ἀπεικόνιζεν ἄριστα τὴν θλιψίν τοῦ γέροντος, ὁ ὁποῖος ἦτο λιτώτατος, καὶ συνείθιζε νὰ πίνῃ νερόκρασον μᾶλλον ἢ κρασόνερον.

— Ὁρατο γιγνικὸ! Καλλήτερα θὰ κάμης νὰ πληρώσῃς ἀντικαταστάτην διὰ τὸ παλληκάρι σου, τὸ ὁποῖον ἂν γείνη στρατιώτης χάνει τὸ μέλλον του.

— Αὐτὸ εἶνε ἄλλο πρᾶγμα. Τώρα τὸ βιαστικὸ εἶνε νὰ ἔβῃ τὸν κλέφτη μου, καὶ πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς.

— Νὰ σὲ βοηθήσω; καὶ πῶς;

— Μολοντί αὐτὸ μοῦ κοστίζει τρομε-

ρά, θαρρῶ ὅμως πῶς με κλέπτει ὁ Γιάννης μου. Ἄν ἦταν ἀληθινὸς κλέπτης, θὰ τὰ ἔπερνεν ὅλα. Ἄν ἦνε αὐτός, τοῦ λείπουν ἀκόμη σαράντα φράγκα ὡς τὰ χίλια διακόσια. Ἐπειδὴ δὲ βέβαια με κλέπτει τὴ νύχτα, θὰ σὲ παρακαλέσω γιὰ λίγαις ἡμέραις νὰ κοιμάσαι ἴσθην κάμαρά μου.

— Νὰ μῶ στὴν κάμαρά σου χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ ὁ Γιάννης; Αὐτὸ δὲν γίνεται!

— Δὲν θὰ κλείσω τὴν πόρτα μου, καὶ θὰ μῆπες ὅταν ἐκεῖνος πλαγιάσῃ. Μονάχα ἐσὲ ἐμπιστεύομαι.

— Ἡ ἐμπιστοσύνη σου με τιμᾷ, γέρο Μερῶ, μὰ πῶς γίνεται νὰ ἀνακατώνουν χρήματα καὶ νὰ μὴ ξυπνᾷς;

— Θαρρῶ, εἶπεν ὁ γέρον Μερῶ ταπεινῶν καὶ πάλιν τὴν φωνὴν, πῶς με ποτίζει νεκροτικὸ ἴσθν θέλῃ νὰ με κλέψῃ. Μερικαῖς ἡμέραις τώρα κοιμοῦμαι ἴσθν τὸ μολύβι.

— Τότε, ἀπόψε θὰ κοιμηθῶ ἴσθην κάμαρά σου.

— Σ' εὐχαριστῶ, κύρ Ζιρῶ. Θὰ κοιμηθῶ ἴσθν, καὶ καθὼς τὸν τσακώσης νὰ με ξυπνήσῃς. Ἀλλὰ σιωπὴ νὰ μὴ μᾶς νοιώσῃ κανεὶς!

— Ἐννοεῖται!

Ἄλλ' ὅταν ὁ κ. Ζιρῶ ἀνεχώρησεν ἤρξατο σκεπτόμενος. Ἄν ἐκλεπτεῖ τις τὸν γέροντα, ὁ τίς οὗτος βέβαια δὲν ἦτο ὁ υἱὸς του. Ἄρα ἦτον ἄλλος, ὁ δὲ πρῶν ζαχαροπλάστης δὲν εἶχε διαθέσει νὰ ὑποστῇ τὰς συνεπείας τῆς δυσαρρεσκείας τοῦ κλέπτου. Συνεπεία τῆς σκέψεως ταύτης καὶ τῆς πρὸς τὸν Ἰωάννην ὑπολήψεως του διηγῆθη πρὸς τὸν τελευταῖον τὴν μετὰ τοῦ πατρὸς του συνδιάλεξιν. Ὁ Ἰωάννης ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης, ἡ δ' ἀθωότης αὐτοῦ ἀπεικονίσθη ἐντὸς τῶν εἰλικρινῶν ὀφθαλμῶν του.

— Τώρα τί πρέπει νὰ κάμω; ἠρώτησε τὸν νέον.

— Ὅ,τι ἐσυμφωνήσετε με τὸν πατέρα μου. Καὶ ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ κοιμηθῶ. Ἀληθινὰ εἶνε κρίμα νὰ μ' ἀφήνῃ ὁ πατέρας μου νὰ γείνω στρατιώτης, ἐνῶ ἤμποροῦσε...

— Εἶνε μανία γεροντικὴ, εἶπεν ὁ κ. Ζιρῶ. Σαλεύεται μετὰ τοῦ υἱοῦ του καὶ τοῦ θησαυροῦ του.

— Καὶ νικᾷ ὁ θησαυρός, ἀπήντησε με πικρὴν ὁ Ἰωάννης.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ παρετήρησεν ὅτι ὁ πατὴρ του ἐπετῆρει ἀγωνιστῶδες ἀπάσας τὰς κινήσεις του. Ἦτο καὶ προσβεβλημένος καὶ παρωργισμένος. Ἐνεπιστεύθη τὴν θλίψιν του εἰς τὴν Τερέζαν ἣτις τὸν ἐπαρηγόρησε, τὸ δ' ἐσπέρας ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς προσεποιεῖσθαι καὶ οἱ δύο ὅτι ἐκλείσαν τὰς θύρας τῶν δωματίων αὐτῶν ἀλλὰ τὰς ἀφήκαν ἡμιανοικτάς.

Ὁ Ἰωάννης κατεκλίθη χωρὶς νὰ ἐκδυθῇ ὁ δὲ γέρον, παρὰ τὴν ἀνησυχίαν του, συνεπεία τῆς ὁποίας ἔπρεπε ν' ἀγρυπνῇ, ἐκοιμήθη βαθέως, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ κ. Ζιρῶ ἐκάθησεν εἰς πλαιῖον καθέκλαν, παρὰ τὴν κλίνην του.

Αἱ ὥραι παρήρχοντο ἀνευ οὐδενὸς συμβεβηκότος, ὁ δὲ Ζιρῶ, βρυκνθεὶς ἐκ τῆς

προσδοκίας προεδίδετο καὶ οὗτος εἰς τὸν ὕπνον, ὅτε ἤκουσε θόρυβον ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ Μερῶ. Ὁ γέρον ἠγέρθη, χωρὶς οὐδὲν νὰ εἶπῃ.

— Μήπως βλέπει τὸν κλέπτην, ἐσκέφθη, καὶ θέλει νὰ τὸν συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφῶρῃ; Μὰ διάβολε δὲν κρῦναι καθ' ὅλου ἴσθην ἡλικία του.

Ἡ σελήνη ἐφώτιζε τὸ δωμάτιον καὶ ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὸν γέροντα βαδίζοντα βραδέως, εἰς δὲ τὴν ἄλλην θύραν ὄρθιον τὸν Ἰωάννην καὶ παρατηροῦντα.

— Τί ἔπαθεν ὁ γέρον; ἐσκέφθη ὁ κ. Ζιρῶ. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει κλέπτης.

Ἄλλ' ὁ γέρον, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ἐγίνωσκε τὴν παρουσίαν τοῦ Ζιρῶ καὶ τοῦ υἱοῦ του, διῆλθε βραδέως τὸ δωμάτιον, διηυθύνθη εἰς ἕν ἐρμάριον, εὐρισκόμενον ἀπέναντι τῆς κλίνης του, τὸ ἠνοιξεν, ἔλαβε μετὰ προφυλάξεώς τι ἐξ αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔφερεν ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ταῦτα δὲ πάντα χωρὶς ν' ἀπευθύνῃ τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ περ εὐρισκόμενον ἐνώπιόν του.

Ὁ κ. Ζιρῶ ἠτοιμάζετο νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν γέροντα ὅταν ὁ νέος τῷ ἔνευσε νὰ σιωπήσῃ. Ὁ Μερῶ ἀπεκάλυψε τότε ὅ,τι εἶχε θέσει ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἦτο ἕν μαχαίριδιον καὶ εἰς κουμπάρῃς.

Ἀνεσήκωσεν εἴτα τὸ στρῶμα, καὶ ἐξήγαγε κάτωθεν αὐτοῦ ἕτερον ἀντικείμενον, τὸ ὅποιον ἐν πρώτοις οἱ θεαταὶ τῆς σκηνῆς ταύτης δὲν ἐνόησαν τί ἦτο.

Ὁ γέρον ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο μόνος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἀνοικτοὶ ἀλλὰ τὸ ἀπλανὲς βλέμμα του παρετῆρει προφανῶς μόνον τὸν κουμπάρῃν καὶ τὸ βαρὺ ἀντικείμενον, τὸ ὅποιον εἶχε θέσει πλησίον τοῦ πρώτου.

Ὅταν τὸ ἀνεσήκωσε παρετῆρησεν ὅτι ἦτο γυναικεῖα περικνημῖς. Ὁ Μερῶ ἐξήγαγεν ἐξ αὐτῆς χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ νομίσματα, καὶ τὰ ἐξήπλωσεν ἐπὶ τῆς κλίνης του, χωρὶς ν' ἀποτελέσῃ τὸν ἐλάχιστον κρότον, καὶ χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ν' ἀπαγγεῖλη λέξιν. Εἴτα τὰ χεῖλη του ἐκινούντο ἐφ' ὅσον ἠρίθμει, τέλος δὲ, ἀφοῦ ἐπεράτωσε τὴν ἀρίθμειν εἶπε χαμηλοφῶνως καὶ με ἦθος εὐχαριστημένον.

— Χίλια ἑκατὸν ἐξῆντα. Λεῖπουν ἀκόμη σαράντα. Περιμένε, παιδί μου, θὰ τὰ ἔχῃς καὶ αὐτά.

Προφανῶς ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν υἱόν του, ἀλλὰ νοεῶς, διότι δὲν ἐστρέφετο πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὅστις τὸν παρετῆρει καὶ τὸν ἤκουε περιέργως. Ὁ γέρον εἰσήγαγε τότε τὸ ἐγγεῖριδιον εἰς τὸν κουμπάρῃν, καὶ ἐξήγαγεν αὐτοῦ δύο νομίσματα.

— Καὶ σαράντα μᾶς κάνουν χίλια διακόσια, εἶπε μειδιῶν ἐξ εὐχαριστήσεως. Αὐτὰ τὰ χρήματα, παλληκάρι μου, εἶνε ἡ ἐλευθερία σου. Καὶ θέλεις νὰ μάθῃς γιὰτὶ ἀργήσῃς νὰ σοῦ τὰ δώσω; Ἐπειδὴ, ὅταν βλέπω τὰ χρήματά μου μού φαίνεται πῶς δὲν ἔμπορῶ νὰ κάμω τὸν χωρισμό τους· αὐτὰ γυαλίζουν, ἀστράφτουν, καὶ με μαγεύουν. Τὴν νύχτα ὅμως συλλογίζομαι τὴν λύπη ποῦ θὰ ἔχω ἴσθν δὲν σὲ βλέπω, καὶ λέγω μέσα μου: Ὅχι, δὲν

θὰ φύγῃ, θὰ φύγουν τὰ χρυσᾶ, μὰ ὄχι αὐτός. Ἐπειτα θὰ μείνουν καὶ ἄλλα χρυσᾶ. Θὰ βρῆς χίλια ὀχτακόσια δύο φράγκα μέσα σ' ἐκεῖνον τὸν κουμπάρῃν ὅταν θὰ με βάλουν ἴσθν τὸ λάκκο. Καὶ ἂν ἦνε ἀλήθεια πῶς δὲν πεθαίνομε ὅλως διόλου, θὰ σὲ βλέπω, θὰ σκουντῶ τὴ μητέρα σου, ἡ ὁποία θὰ γελᾷ καὶ αὐτὴ ἀπὸ τῆς χαρᾶς καὶ θὰ λέγω τριβοντας τὰ χέρια μου. — Ἐ! Ἐ! παλληκάρι μου, αὐτὰ δὲν τὰ ἐπερίμενες!

Καὶ ὁ γέρον ἐγέλασεν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἰωάννου ἦσαν δακρύβρεκτοι.

Τότε ὁ γέρον ἐξηκολούθησε θέτων καὶ πάλιν τὰ χρήματα ἐντὸς τῆς περικνημίδος μετὰ βραδύτητος καὶ προφυλάξεως.

— Αὐτὴν τὴν ἔπλεξε ἡ μητέρα σου, εἶνε ἡ δική της ἡ ἰδέα νὰ συναζῇ χρήματα ἂν σοῦ ἔπεφτεν ὁ κλῆρος. Ἀπὸ τὸ θάνατό της τὸ ἐξακολουθῶ ἐγώ. Προτιμοῦσα νὰ μὴ σοῦ ἔπεφτεν ὁ κλῆρος, ἐπειδὴ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἡ ἰδέα με σκοτώνει τὴ νύχτα ὅμως δὲν εἶμαι ὁ ἴδιος. Ὅσα πλησιάζεις νὰ φύγῃς ἀπεφάσισα νὰ κάμω αὐτὴ τὴ θυσίαν. Θὰ μείνης λοιπὸν καὶ ἡ γρηῃ ἡ Φραντζέσκα μου θὰ μείνη ἀπὸ ἐμὲ εὐχαριστημένη.

Ἡ φωνὴ του βαθμηδὸν ἐξησθένει, ἔθεσε τὴν περικνημίδα, ἀφοῦ ἐπλήρωσεν αὐτήν, ὑπὸ τὸ στρῶμα καὶ τὸν κουμπάρῃν ἐντὸς ἐρμαρίου, εἴτα κατεκλίθη καὶ ἠχηρὸς βοήχασμος ἀνήγγειλεν ὅτι ἀπεκοιμήθη.

Ὅταν ὁ γέρον ἐξύπνησε τὴν πρωΐαν, ἐνεθυμήθη τὸν κλέπτην τῶν χρημάτων του, μὴ ἰδὼν δὲ τὸν κ. Ζιρῶ, ἐσκέφθη ὅτι οὐδὲν εἶχε συμβῆ τὴν νύχτα ἐκεῖνην. Ἐβεβαιώθη δὲ περὶ τούτου ὅταν εἶδε τὸν οἰκοδεσπότην ἀποκρύψαντος πρὸς αὐτὸν τὰ διατρέξαντα.

Ὁ Ἰωάννης μεταβάς παρὰ τῆς Τερέζας, τῆς διηγῆθη τὰ πάντα.

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν ἡ νέα, οἱ ὕπνοβατα ἴσθν ξυπνήσουν δὲν θυμοῦνται τίπατα;

— Τίποτα ὁ κ. Ζιρῶ με παρακινεῖ νὰ πάρω αὐτὰ τὰ χρήματα, ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου ἴσθν ἦνε ἔξυπνος διόλου δὲν τὸ θυμᾶται. Σὺ τί με συμβουλεύεις νὰ κάμω;

Ἡ Τερέζα ἔσεισε περιλύπως τὴν κεφαλὴν.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, καὶ σὺ λὲς ὅ,τι καὶ ἐγώ. Ὁ Μερῶ εἶνε γέρον, αἱ μεγάλα συγκινήσεις τὸν πειράζουν, ἂν δὲ ἴδῃ πῶς μένω θὰ καταλάβῃ πῶς ἀγόρασα ἀντικαταστάτη μετὰ τὰ χρήματά του καὶ αὐτὸ ἔμπορεῖ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

— Μὰ σκοπεύει νὰ σοῦ τὰ δώσῃ.

— Ναί, τὴν νύχτα, ἴσθν κοιμάται. Τὴν ἡμέρα ὅμως δὲν τὸ ἀποφασίζει.

— Δὲν ἔμποροῦσες τὴν νύχτα ὅταν σοῦ τὰ ἔδινε;

— Δὲν εἰξεύρεις αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν. Ἄν τὸν ἐγγίξῃ ἡ ἂν τοῦ μιλῶσα ἔμποροῦσε νὰ πέσῃ ἀντίσθητος. Τὸ ἴδιο ὑπέφερε καὶ ὁ πατέρας του καὶ πέθανε ἀπὸ τὸν φόβο του ἐπειδὴ τὸν ξύπνησαν ἔξαφνα.

— Τότε, Γιάννη, πήγαινε νὰ γίνῃς στρατιώτης. Δὲν πρέπει νὰ γίνωμε εὐτυχεῖς με αὐτὴ τὴν θυσίαν.

Και ἡ δυστυχὴς νέα ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ὁ γέρον ἦτο σκυθρωπὸς καὶ παρετήρει τὸν υἱὸν του μὲ βλέμμα ὀργίλον, οὗτος ὅμως τὸν ἠρώτησε:

— Φαίνεται πῶς σοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα!

— Δυστύχημα! εἶπεν ὁ γέρον κοκκινώσας, ὅπερ τῷ συνέβηκε κατὰ τὰς μεγάλαις συγκινήσεις.

— Μὴ συγχίζεσαι, αὐτὸ δὲν εἶνε εὐχάριστο ἀλλὰ καὶ δὲν ἀποθνήσκει τις ἀπὸ αὐτό.

— Δὲν ἀποθνήσκει τις, ἐπιθύρουν ὁ γέρον, ὅταν τὸ πάθη ἀπὸ ξένου... ὅταν... ὅμως...

— Τί;... ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης ἀπαθῆς!

— Ὅταν ἕνας ποῦ ἀγκυρᾶς... ὁποῖος... ἀλλ' ἐνῶ ἐφέλλιζε ταῦτα δὲν ἐτόλμα νὰ παρατηρήσῃ τὸν υἱὸν του.

— Ἐχεις λάθος, εἶπε καθαρὰ ὁ νέος, δὲν σὲ κλέφτω ἐγώ!

Ὁ γέρον ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς κathedρας του.

— Ἀφοῦ τὸ λοιπὸν δὲν εἶσαι σύ, εἶπε ἐπιλαμβανόμενος καὶ οὗτος εἰλικρινῶς τοῦ ζητήματος, ποιὸς εἶνε;

— Ἐπειδὴ ἂν σοῦ τόλεγα δὲν θὰ μὲ πιστεύεις, θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω.

Καὶ ἐγερούσας τῆς τραπέζης διηθύνθη εἰς τὸ ἐρμάριον καὶ ἐξήγαγε τὸν κουμπαρᾶ. Ὁ γέρον παρετήρει αὐτὸν ἐμπληκτός.

— Ἐνόμιζες, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, ὅτι ἔχεις ἐδῶ μέσα τρεῖς χιλιάδες καὶ δύο φράγκα, καὶ ἔβρισκες μόνον χίλια ὀκτακόσια σαράντα δύο, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Πῶς τὸ ξέρεις; ἠρώτησεν ἐκθαμβὸς ὁ γέρον.

— Ἀλλὰ τώρα λείπουν ἀπὸ μέσα σαράντα φράγκα. Μέτρησέ τα.

Ὁ γέρον, καταληφθεὶς ὑπὸ μεγίστης ἀνησυχίας συνέτριψε τὸν κουμπαρᾶ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐμέτρησε τὰ χρήματα καὶ πικρῆσεν τὴν νέαν ἑλλειψίν.

— Τί θὰ πῆ αὐτό; ἠρώτησε τὸν υἱὸν του, ἐνῶ ἰδρῶς περιέβρεχε τὸ μέτωπόν του.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Ἰωάννης μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπαθείας, θὰ σοῦ βρῶ ὅσα σοῦ λείπουν.

Καὶ ἀνασηκώσας τὸ στρώμα ἠρέυνησε καὶ ἔφερε τὴν περικνημίδα μετὰ τοῦ πολυτίμου περιεχομένου αὐτῆς.

Ὁ γέρον κατάπληκτος οὐδὲν ἀπολύτως ἐνόησε.

— Μέτρησε τώρα καὶ αὐτὰ! εἶπεν ὁ νέος.

Ὁ Μερου ὑπήκουσεν. Ὑπῆρχον πράγματι ἐντὸς τῆς περικνημίδος, χίλια διακόσια φράγκα, καθὼς εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν ὕπνον του.

— Θεέ μου! ἔκραζε, τί θὰ πῆ αὐτό;

— Αὐτὸ θὰ πῆ, ἀπάντησεν ὁ Ἰωάννης, ὅτι ἐκλεφτες ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό σου καὶ ὅτι μὲ ἐκατηγόρησες ἀδικα.

— Ἐκλεφτα τὸν ἑαυτό μου!...

— Ναί, τὸν ἑαυτό σου.

Καὶ ὁ νέος διηγῆθη πρὸς τὸν πατέρα του τὴν σκηνὴν τῆς νυκτός, ὅταν δ' ἐ-

τελείωσεν, αἱ τρέμουσαι χεῖρες τοῦ γέροντος δὲν ἐτόλμων πλέον νὰ ἐγγίσωσι τὰ ἐνώπιον αὐτοῦ χρήματα. τὸ δὲ πρόσωπόν του ἐξέφραζε τσακωτὴν ταραχήν, ὥστε ὁ Ἰωάννης τὸν ἐλυπήθη.

— Μὴ συγχίζεσαι, πατέρα μου, εἶπεν εὐθύμως, τώρα βρῆκες τὰ χρηματάκια σου, καὶ γνωρίζεις τὸν υἱὸ σου. Φύλαξε τὰ χρηματά σου καὶ ἄς τελειώσωμε τὸ φαγί μας.

Ἄλλ' ὁ γέρον ἐφάνετο ὡσεὶ ἐξήρητο ὄνειρου. Ἠγέρθη βραδέως, καὶ χωρὶς οὐδὲν ν' ἀπαντήσῃ πρὸς τὸν υἱὸν του, ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν του. Εἶτα μετὰ συγκινητικῆς ἀφελείας, καὶ ἐνῶ δύο δάκρυα διηυλάκιζαν τὰς ἐρρουτιδωμένας παρειάς του, εἶπε:

— Παιδί μου νὰ μὲ συγχωρήσης, εἶμαι ζῶο

— Ἀλλὰ τί κάνεις ἐκεῖ; ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης εἰς ἄκρον συγκινηθείς. Μήπως οἱ πατέρες δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἔχουν καὶ μίαν ἀδυναμίαν; Σὲ παρακαλῶ, κάμε μου τὴν χάριν νὰ σκουπήσης αὐτὰ τὰ γερωνικά σου μάτια καὶ νὰ μὲ φιλήσης γλήγορα!... Σῆκω ἀπάνω, κουνήσου, καὶ συλλογίσου ἄλλο πρᾶγμα! ξέρεις πῶς ἡ συγκίνησις σὲ πειραξεί.

Ἄλλ' ὁ γέρον ἐθεώρει ἑαυτὸν τόσον ἔνοχον, ὥστε ἡ συναίσθησις τοῦ ἀδικήματος του ἐτάραξε τὸν ἐξησθημένον αὐτοῦ ἐγκέφαλον καὶ ἠγνόει τί ἐπραττεν.

Ὁ Ἰωάννης, λίαν συγκεκινημένος, προσεπάθει νὰ τὸν καταπράνη, ὡς θὰ ἐπρατέ τις πρὸς παιδίον, ἐσπόγγιζε τοὺς ὀφθαλμούς του μὲ τὸ ἀντίστροφον τῆς χειρὶδος αὐτοῦ, καὶ ἔλεγε γελῶν καὶ κλαίων συνάμα:

— Αὐτὴ τώρα εἶνε καινούργια μόδα! Οἱ νέοι χαιδεύουν τοὺς γέροντες!

Ἄλλ' ὁ ἐξαιρετός νέος ἦτο ἀνήσυχος καὶ ἐσκέπετο τίνι τρόπῳ θὰ παρήρηγετο αὐτὴ ἡ κρίσις.

Τὴν κρίσιν κατέπαυσαν ἄφρονι τοῦ γέροντος δάκρυα, τέλος δ' εἶπεν ὅταν κατεπραύνθη:

— Φύγε, θέλω λίγα νὰ μείνω μονάχος.

— Μήπως εἶσε ἄρρωστος;

— Καθόλου. Λοιπὸν, ἠρώτησεν, εἶμαι ὑπνοβάτης καθὼς καὶ ὁ πατέρας μου;

— Ἴσως! εἶπε γελῶν ὁ νέος, μὴ θέλων νὰ φανῆ ὅτι ἀνησυχεῖ ἐκ τούτου.

Καὶ ἐξῆλθεν ἡσυχος. Ὅταν τὸ ἐσπέρας ἐπανῆλθεν εὖρε ἐστρωμένην τὴν τράπεζαν καὶ ἐπ' αὐτῆς τέσσαρα πινακία.

— Λοιπὸν ἀπόψε ἔχομεν τραπέζι; ἠρώτησεν εὐθύμως.

— Ναί, θὰ φάγουν μαζὶ καὶ ὁ κ. Ζιρῶ καὶ ἡ Τερέζα.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς εἰσῆλθον ἡ Τερέζα καὶ ὁ κ. Ζιρῶ, ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν, ἔφαγον μὲ ὄρεξιν, διότι ὑπῆρχον ἐκλεκτὰ φαγητά, καὶ εἰς τὸ τέλος ἔπιον καὶ καμπανίτην.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ ὁ γέρον ἠγέρθη, ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην του, ἔλκετο κάτωθεν τοῦ προσκεφαλαίου αὐτοῦ, ἔνθα εἶχε θέσει αὐτὴν, τὴν λινὴν περικνημίδα, τελευταίαν ἀριστούργημα τῆς μα-

καριτίδος Τερέζας, τὴν ἔφερε θριαμβευτικῶς καὶ εἶπεν πρὸς τὸν υἱὸν του.

— Πάρε, παιδί μου αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ πλήρως αἴριο ὁ ἴδιος τὸν ἀντικαταστάτη σου... Εἶτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Τερέζαν εἶπεν αὐτῇ:

— Ἐλα τώρα καὶ σὺ μαζὶ μου ἡ νέα τὸν ἠκολούθησε μέχρι τῆς κλίνης, ὁδὲ γέρον ἐσήκωσε τὸ προσκεφαλαίον.

— Τί βλέπεις ἐκεῖ; τὴν ἠρώτησεν.

— Ἄλλη μὲ καλτσα! ἀνέκραξεν ἡ νέα κρούουσα τὰς χεῖρας.

— Ἡ πεθερά σου ἡ Φραντζέσκα δὲν ἔκνε μισαὶς δουλειάζι, εἶπε λαμβάνων κάτωθεν τοῦ προσκεφαλαίου τὴν δευτέραν ἔκδοσιν τῆς πρώτης περικνημίδος.

— Ἀλήθεια, εἶπε γελῶν ὁ Ἰωάννης, ἐπειδὴ ὁ πατέρας ἔσπασε σήμερα τὸν κουμπαρᾶ τοῦ, ἔκαμεν ἄλλον κουμπαρᾶ.

— Ναί, εἶπεν ὁ γέρον κρατῶν εἰς ἑκάστην χεῖρα ἀπὸ μίαν πλήρη χρημάτων περικνημίδα αὐτῇ, Τερέζα μου, κόρη μου, ξέρεις τί θὰ γείνη;

— Γένηναι μου! ἀνέκραξεν ἡ Τερέζα κλωνιζομένη ἐκ τῆς χαρᾶς αὐτῆς καὶ μὴ δυναμένη ν' ἀρθρώσῃ λέξιν.

Ὁ Ἰωάννης ὠρμησε νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν μνηστὴν του, ἀμφότεροι δ' ἐρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκαλάς τοῦ γέροντος, ὅστις ἐναγκαλισθεὶς αὐτοὺς οὐχὶ μόνον μὲ τοὺς βραχίονας ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς δύο περικνημίδας εἶπε γελῶν:

— Αὐταῖς ἢ δύο, κ. Ζιρῶ, δὲν εἶνε ἕνα ζευγάρι;

— Ὁ κ. Ζιρῶ ἠγέρθη καὶ εἶπε μετὰ συγκινήσεως σκοτιζούσης ἔτι μάλλον τὴν συνήθη εὐγλωττίαν του.

— Αὐτὴ ἡ γενναϊότης ἡ ὁποία... τὴν ὁποῖαν... ὅλην τὴν ὑπόληψίν μου... καὶ ἡ ἀξία... εἶνε τόσον μεγάλη ἐξ' ἐνός... διότι κάνεις δὲν ἐνοσεῖ περισσότερον ἀπὸ ἐμέ... Βέβαια μπερδεύομαι... ὄχι, συμμερίζομαι... τέλος, γέρο Μερου, εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος!

— Καὶ εὐτυχισμένος! προσέθηκεν ὁ γέρον συγκινηθείς.

Εἶτα ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς νέους, καὶ δεικνύων πρὸς αὐτοὺς περιχαρῶς τὰς δύο περικνημίδας:

— Μὲ τὴν δεξιά, εἶπε, Γιάννη μου, νὰ βρῆς ἀντικαταστάτη ἢ ἀριστερά, Τερέζα μου, εἶνε ἡ πρᾶκα τοῦ ἄντρα σου... καὶ βέβαια ἀργότερα τὰ παιδιὰ σας θὰ θαυροῦν πῶς θέλετε νὰ γελάσετε ὅταν τοὺς λέτε πῶς βρήκατε... δυὸ ἄντρας σ' ἕνα ζευγάρι καλτσα.

* *

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΕΒΟΥΡΓΙ

Ἐξεδόθη ὁ πρῶτος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης, ἀποριζόμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων καὶ τιμώμενος λεπτῶν 50 διὰ τοῦ; ἐν Ἀθήναις καὶ 60 διὰ τοῦ; ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῷ ἔξωτορικῷ.

Ἐκαστος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν, ἀποστέλλεται δὲ εἰς τὸν αἰτήσορα, ὅσα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

ἈΘΗΝΑΙΣ.—ΤΥΠΟΤΕΣ «ΚΟΡΙΝΘΟΣ», ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3